

Nhật Ký Nuôi Mèo

Contents

Nhật Ký Nuôi Mèo	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	5
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	19
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	28
12. Chương 12	31
13. Chương 13	33
14. Chương 14	36
15. Chương 15	38

Nhật Ký Nuôi Mèo

Giới thiệu

Editor: Hồng Hồng Thể loại: hiện đại, ảm áp, 1×1, HEVô tình cậu nhật được một con mèo, đó cũng là chuyện hết sức bình thường.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-nuoi-meo>

1. Chương 1

Không khí vào đầu mùa xuân luôn mang theo hơi lạnh, mặt trời nhô lên đem tia nắng ảm áp rơi vào những chồi lộc non mới nhú. Buổi sáng yên bình nhân nhả, có một cậu thanh niên cười xe đạp đang hỏi hã đến trường, cậu ta cố gắng muốn đem hai cái bánh xe đạp của mình biến thành bốn bánh tốc độ Ferrari.

Chỉ là đêm qua cậu ngủ có hơi muộn hơn một tí, cài báo thức có hơi trễ hơn một chút, nằm nướng có hơi lâu hơn một lát, có chút xiu đó thôi mà tại sao bây giờ lại là chín giờ hã? Thôi xong đời, kiểu này là tới trường thế nào cũng hết tiết một luôn rồi.

Trong lòng Thẩm Hiên kêu thầm, một tay cầm tay lái, còn tay kia cầm ổ bánh mì liều mạng nhét vô miệng. Do quá mức chuyên chú vào việc ăn sáng mà không chú ý đến cục đá dưới đường, nên là cả người cả ngựa đều đưa cái rầm xuống luôn.

Nhanh chóng dựng xe lên, cậu lo lắng nhìn xung quanh, cũng may là con đường này thường ngày không nhiều người qua lại, nên không có ai thấy được cái bộ dạng xấu hổ vừa rồi.

Nhưng mà_____ Thắm Hiền đau lòng nhìn về phía ổ bánh mì dính đầy bụi đất, lúc này mới có ăn được hơn phân nửa thôi à, bài ca thần thánh trong lòng liền cất lên: Ăn không đủ no, a a Thiết Khắc nào~~ (*)

Meo

~Hả, meo meo?

Thắm Hiền hơi ngạc nhiên, đưa mắt nhìn về phía phát ra âm thanh..

Đó là một đám cỏ dại ven đường, dưới ánh mặt trời mùa xuân còn chưa xanh tốt trở lại, vẫn còn ngả màu vàng, nếu nhìn kĩ một chút có thể thấy hình như cây cỏ đang động đậy.

Cậu do dự một lúc, dựng xe lại rồi đi đến phía bụi cỏ, cẩn thận vạch ra đám cỏ cản đường phía trước.

Có lẽ là bị kinh động, con vật nho nhỏ bên trong run lên một cái, rồi lại phát ra tiếng kêu yếu ớt.

Meo

~Là một con mèo, một con mèo nhỏ xíu vô cùng đáng yêu!

Thắm Hiền lập tức vươn bàn tay ra xoa nựng nó.

Con mèo nhỏ yếu ớt đang cuộn thành một cục tròn vo, chắc là đã đói bụng rất lâu rồi, lông nó màu đen, con mắt hơi híp lại. Nó cảm nhận được Thắm Hiền tiếp cận mình, liền ngẩng đầu lên, cái lưỡi màu hồng nhạt lập tức liếm liếm ngón tay Thắm Hiền, cố gắng há ra cái miệng nhỏ cắn cắn, bởi vì không có sức nên cứ như là đang làm nũng vậy.

Hành động này của con mèo kéo Thắm Hiền thoát khỏi trạng thái yếu mệt điên cuồng về trạng thái bình thường. Lúc này cậu mới để ý đến việc con mèo này giống như đã đói bụng nhiều ngày rồi.

Xoa xoa cái bụng nhỏ của mèo con, Thắm Hiền suy nghĩ một chút rồi đứng dậy, lấy phần bánh mì vừa này bị rớt đem tới, xé thành từng miếng nhỏ đưa đến miệng nó.

Cái đuôi màu đen của mèo ta đưa lên vẫy vẫy, đôi mắt tròn xoe liếc miếng bánh mì cắn một cái, cái đuôi vừa đưa lên liền thất vọng sụp xuống, chân trước nho nhỏ vươn tới đẩy bàn tay Thắm Hiền ra.

Rõ ràng là kén ăn _____ thật sự là _____ con mèo này có máu vô lại mà!

Cục bông nhỏ mềm mại cảm giác được hội chứng cuồng mèo của Thắm Hiền có lẽ lại phát tác nữa rồi. Cậu cẩn thận bế nó lên đi về phía xe đạp. Có vẻ như mèo ta cảm nhận được thiện ý của cậu, nó nghiêng đầu cọ cọ vào bàn tay đang bế mình, nhẹ nhàng kêu lên một tiếng.

Thắm Hiền đưa ra quyết định rất nhanh, là phải về nhà tìm cái gì đó cho nó ăn. Cậu còn nhớ trong phòng trọ hình như còn một ít cá hộp.

Còn về việc đi học thì_____ sinh viên ai mà chẳng một hai lần trốn học chứ, nghỉ một bữa có chết ai đâu nào?!

(*) Tra tùm lum chỗ mà vẫn không biết có phải nghĩa như vậy không nữa T.T “Thiết Khắc nào” có thể là hãy lắng nghe, chắc như mấy từ tiếng anh mở đầu trong mấy bài rap ấy. T.T

2. Chương 2

Thắm Hiền là một sinh viên bình thường, điều duy nhất không bình thường chính là, vào cái ngày cậu thi đậu đại học, ba cậu đã tuyên bố rằng: Vì bồi dưỡng tính độc lập cho cậu, nên tất cả chi phí sinh hoạt về sau đều do một mình Thắm Hiền tự lo.

Vì thế bạn học Thắm Hiền của chúng ta vô cùng khổ sở, phải làm thêm một lúc ba công việc mệt mỏi chết luôn.

Cậu không ở kí túc xá mà thuê một căn nhà trọ, cũng bởi chỗ này cách nơi làm thêm tương đối gần.

Nhà trọ nằm trong một khu chung cư cũ kĩ, khuất sau những con hẻm nhỏ quanh co chằng chịt, cho dù nó có từng đẹp để cỡ nào đi chăng nữa thì hiện tại cũng đã bị thời gian làm cho phai bạc, trở nên xuống cấp cũ kĩ không chút thu hút, thậm chí đến đèn đường trước ngõ cũng đã bị vỡ luôn.

Nhưng mà, như vậy cũng coi như có lợi, ví dụ như_____ nếu bây giờ đem mèo về thì tuyệt đối không có chuyện mấy bác bảo vệ để ý tới.

Vì vậy người nào đó quang minh chính đại mà ôm cục bông nhỏ vừa nhặt được vào cửa, bắt đầu lục lợi thức ăn còn lại trong nhà.

Kết quả: ba gói mì ăn liền, cái này không thể cho mèo ăn được; một lon sữa bò tuyệt trùng, cái này cũng không được; còn được nửa hộp cá cũng hết hạn sử dụng luôn rồi_____

Không còn cách nào khác, làm một bạn nhỏ độc thân lười nhốt thây, lại không có cô gái nào phụ giúp nội trợ, trong nhà chỉ toàn là thức ăn nhanh mà thôi.

Thẩm Hiên nhìn con mèo vừa nảy đôi mắt còn lấp lánh mong đợi, lúc sau thì dứt khoát nằm bẹp trên đất không thèm liếc mình một cái, liền có chút xấu hổ.

“Ha ha, ừm, tao đi mua chút đồ ăn, mày ở nhà ngoan nha.”

Cục bông nhỏ (*) giật giật lỗ tai, ngẩng đầu lên, đôi mắt màu hổ phách ngán nước nhìn thẳng về phía Thẩm Hiên, đuôi móng vuốt ra vỗ vỗ hộp cá một cái.

Meo

~_____Ý của nó là muốn ăn cá sao?

Sao lại có một con mèo hiểu tiếng người như vậy chứ, chẳng lẽ cậu nhặt được một thứ kỳ quái về sao? Đừng nói là mèo tinh gì đó nha_____

Cục bông nhỏ thấy Thẩm Hiên hồi lâu không có phản ứng gì, nghiêng nghiêng đầu, cái đuôi nhỏ nhẹ nhàng quơ quơ.

Meo meo?

Thẩm Hiên trong nháy mắt đã bị bắn trúng rồi.

Nó chỉ là một con mèo muốn ăn cá thôi mà phải không? Sao cậu lại không tin nó là mèo này chứ? Đâu phải chỉ có mèo tinh mới nghe hiểu tiếng người, cục bông nhỏ này chỉ là thông minh hơn các con mèo bình thường khác một chút thôi!

Hội chứng cuồng mèo lại tái phát, bệnh nhân Thẩm Hiên mang theo tìm hồng pháp phối, cười ngây ngô rồi vuốt vuốt đầu mèo con một cái mới tung tăng ra khỏi cửa.

Sau khi cậu điên cuồng mua sắm một phen, ôm một túi lớn cá hộp trở về, trong lòng còn suy nghĩ về hai cái bát vừa mua, không biết cục bông nhỏ thích cái nào hơn nhĩ. Đến khi cậu về đến nhà thì cũng đã quá giữa trưa.

Vất vả lắm mới móc ra được chìa khóa mở cửa nhà, nhưng cảnh tượng trước mắt này lại làm cậu đứng hình ngay tại chỗ.

Tình hình gì đây hả? Là đùa sao? Ăn cướp vào nhà? Hay cậu đang nằm mơ đây?

Tại sao buổi sáng vừa đem con mèo về, đến trưa lại lòi ra thêm thằng cha lạ hoắc?

Đúng vậy, là một người đàn ông mày kiếm mắt sáng, tuấn tú lịch sự, tóc dài đen mượt như mực không có gió cũng tự động bay bay, đẹp đến mức khiến người ta suýt ngất, không còn ngôn ngữ nào có thể diễn tả. Khí chất ngang ngược bao phủ từng tầng từng tầng xung quanh hắn, nhìn sao cũng không phải là người dễ chọc, nhưng quan trọng nhất là, hắn còn mặc trang phục cổ trang phiêu phiêu pháp phối nha_____

Thằng cha ngang ngược lạnh lùng quét mắt tới, ngay lập tức từ núi băng nâng cấp thành sông băng

“Là người?”

Thẩm Hiên chỉ cảm thấy có một dòng nước lạnh ngắt đang chảy khắp người, theo bản năng mà đứng nghiêm lại, dùng khí thế của đội trưởng quân đội lớn tiếng trả lời: “Đúng vậy, là tôi.”

Về việc Thẩm Hiên tinh thần khẩn trương mà nói nhảm một câu, đương nhiên là thằng cha ngang ngược vô cùng bất mãn, nhú mày định nói gì đó, bỗng nhiên một vật màu đen từ sau lưng hắn bay vụt tới, trực tiếp nhào vào ngực Thẩm Hiên.

Thẩm Hiên sửng sốt một chút, nhanh tay bắt được nó, lại nhớ đến nãy giờ không thấy bóng dáng cục bông nhỏ này đâu hết.

Cục bông nhỏ thẳng đến mục tiêu là phía sau Thẩm Hiên, móc ra được một hộp cá mà cắn cắn. Nhưng tiếc là đóng gói quá chắc nên cắn thế nào cũng không thể mở ra được.

Thẩm Hiên nhìn một hồi rồi bỏ mấy cái túi trong tay xuống sàn nhà, tới bụng mở hộp cá ra giúp nó.

Meo~ meo

~Cục bông nhỏ vui sướng kêu lên một tiếng, duỗi đầu lưỡi ra ý nịnh nọt mà liếm liếm mặt Thẩm Hiên, phơi ra cái bụng nhỏ làm nũng đòi ăn.

Vì vậy mà trong nháy mắt, sắc mặt của thằng cha ngang ngược đã đen thui như đáy nồi.

“Duẩn nhi, đi về.”

Nghe được câu này, cục bông nhỏ run lên một cái, nửa cái đầu len lén lộ ra từ trong ngực Thẩm Hiên, đôi mắt ngấn nước tràn đầy tủi thân khó hiểu, móng vuốt còn khư khư ôm lấy hộp cá trong ngực Thẩm Hiên.

Rõ ràng là một con mèo mà đặt tên Duẩn nhi, đúng là có vấn đề mà.

Thẩm Hiên vuốt vuốt lông mèo nhỏ, mặt khác bắt đầu xem xét đây là cái tình huống quỷ quái gì.

Chủ nhân của cục bông nhỏ tìm nó về, nhưng sao hắn lại có chìa khóa nhà chứ.

Cho dù đây là tiết mục tivi, cái gì mà tình yêu con người này kia nọ, thì cũng không có chuyện có chìa khóa nhà người ta nha.

Đây chính là vào nhà cướp của mà_____

Chuyện này nghĩ sao cũng giống vào nhà cướp của hết á! Cho dù tên cướp này ăn mặt hơi bị kì dị một chút, nhưng kiểu nào cũng đều có khả năng cướp bóc hết nha! Chưa hết, còn có một loại nữa là... sát nhân biến thái_____

Vậy thì bây giờ cậu phải làm gì?

Gọi 110 sao? Nhưng coi bộ tên cướp này rất hung dữ, lỡ như cậu còn chưa kịp báo đã bị hắn đập cho một cú knock out thì sao?

Thôi tạm thời cẩn thận tí, thế nào ngoài hành lang cũng có người qua lại.

Vì vậy Thẩm Hiên nuốt nước miếng một cái, cong khóe miệng ý đồ muốn bắt chuyện.

“Ha ha, anh hai, ờ___ anh biết con mèo này sao?”

Thấy cục bông nhỏ có vẻ không thèm đếm xỉa hắn, không khí xung quanh tên cướp dường như đông cứng hết cả rồi, hắn nhìn Thẩm Hiên như nhìn một vật chết.

“Liên quan gì đến cậu?”

Một người một mèo đồng thời run rẩy, Thẩm Hiên không chịu được mà lùi một bước.

Nhưng tên cướp kia đến liếc cậu một cái cũng không thèm, ánh mắt chỉ chăm chăm nhìn vào cục bông nhỏ, thậm chí ngay cả khí lạnh xung quanh cũng thu lại không ít, dường như hắn mang theo ý định thỏa hiệp.

“Người thích cái đó, ta sẽ mua cho người. Lại đây, ta phải trở về rồi.”

Meo

~Cục bông nhỏ quay đầu, đem hộp cá đưa ra giật giật.

Tên cướp âm thầm thở dài, nhàn nhạt nói: “Cái này cũng mang về cho người.”

Meo

~Cục bông nhỏ lắc lắc đuôi, đem móng vuốt hướng về đầu Thẩm Hiên, dùng đệm thịt mềm vỗ vỗ.

Tên cướp trầm mặt, đem Thẩm Hiên đánh giá một phen, nói: “Cái này cũng có thể mang về.”

Mang về? Mang về đâu? Cho dù anh là cướp nhưng tôi chưa có nghe ai cướp người bao giờ hết nha! Ê, quan tâm đến nhân quyền một chút đi chứ. Hơn nữa đem cá về còn có thể ăn, đem người về làm gì trời? Đừng có vậy mà, thịt người ăn không có ngon đâu, ăn vào là ngộ độc đó!

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cục bông này là mèo, thật sự là mèo sao?

Việc này vô cùng không bình thường, nhất định là có vấn đề rồi_____

Thẩm Hiên hết sức cẩn thận, tự cho là không chút dấu vết di chuyển về hướng cửa.

“Rầm.”

Không đợi cậu di chuyển được nửa mét, cánh cửa phía sau liền không chút thương xót mà tự động đóng lại.

Thẩm Hiên lúc này khóc không ra nước mắt, ở đây hơn một năm sao cậu không biết cánh cửa này còn có chốt khóa tự động cao cấp như thế hả?

“Tôi có thể hỏi một câu là anh muốn mang tôi đi đâu được không?”

Tên cướp lạnh lùng nhìn hắn một cái, nói: “Núi Dư Minh.”

Núi Dư Minh là nơi nào? Là khu bảo tồn tự nhiên hả?

Nhìn thấy bộ dáng ngu ngơ của Thẩm Hiên, tên cướp ít khi có lòng tốt mà tặng thêm một câu: “Tại tu tiên giới.”

Thẩm Hiên:...

Loại tình huống này, cậu cần phải trưng ra cái bộ mặt như thế nào mới hợp lí đây?

Nếu lúc này là Lăng Ba nữ thần hỏi cậu như vậy, Thẩm Hiên nhất định sẽ có ý kiến_____

Chỉ cần biểu lộ ra vẻ trâu bò thì tốt rồi_____

(*) nguyên văn là Tiểu hắc miêu (mèo đen nhỏ), cơ mà mình muốn đổi thành cục bông nhỏ vì...nghe nó cute hơn

3. Chương 3

Kính gửi ba mẹ thân yêu, con sắp sửa phải thăng thiên đến tu tiên giới rồi, nói chung là...

Thẩm Hiên im lặng ngồi một bên, lòng đau như cắt mà suy nghĩ nên viết thư từ biệt như thế nào, hay nói đúng hơn là di thư. Trước mặt cậu là tên núi băng, cạnh đó là cục bông nhỏ và cả hộp tạo thành một tổ hết sức kì dị.

Thật là một cặp cha con đậm ả thân mật mà.

Đúng vậy, vài phút trước, tên cướp núi băng, à không đúng, là Thủy Triết nói cho cậu biết, hắn là người ở dị giới, tu luyện tại núi Dư Minh, mà cái cục bông nhỏ Thủy Dẫn Mặc kia chính là con của hắn.

Bởi vì cục bông nhỏ rất kén ăn, gần đây lại càng trầm trọng hơn, cái gì cũng không muốn ăn làm cho tên núi băng đành phải chạy khắp nơi tìm đồ ăn cho nó, kết quả là sơ suất một chút thì cục bông nhỏ liền trốn xuống nhân gian, sau đó được Thẩm Hiên nhặt được.

Đối với việc này, Thẩm Hiên có cảm tưởng là...

Thủy em gái anh á, cái bản mặt suốt ngày lạnh tanh sao không lấy họ Băng luôn cho rồi đi.

Sự việc phát triển theo hướng này, làm cậu có xúc động muốn lật bàn!

Hơn nữa tại sao con trai hần lại là mèo, núi băng đại ca à, anh thật sự không nhận nhầm con mình chứ hả?

Còn cái con mèo kia, không hiểu sao nó lại yêu thích cá hộp đến như vậy nữa ha.

Nhưng hiện tại đó không phải là vấn đề quan trọng. Vất vả lắm mới dùng túi cá hộp kéo dài được một chút thời gian, việc cấp thiết bây giờ là phải làm sao để hần ta bỏ ý định ban đầu kia mới được.

Giờ sao hả, tự đứng đang sống trong chế độ xã hội chủ nghĩa yên bình, cha mẹ khỏe mạnh, cuộc sống mỹ mãn, bình thường lo lắng nhất cũng chỉ có việc kiểm tra thi cử, giờ tự đứng lại bị đưa đến cái núi Dư Minh gì đó chơi với mèo?

Không gặp được cha mẹ, cũng không thể trở về, hơn nữa___ không chừng tu tiên cũng không thể nổi___

Không thể như vậy được, bây giờ nhất định phải vùng lên!

Vì vậy Thẩm Hiên lại gần tên núi băng một chút, hắng giọng hỏi: “Thủy Triết đại nhân, anh thật sự muốn dẫn Tiểu Duẩn về sao?”

Núi băng lạnh lùng nhìn cậu, không thèm trả lời.

Thẩm Hiên nuốt một ngụm nước miếng, không ngừng cố gắng thuyết phục: “Thật ra anh đưa nó về cũng được, nhưng mà, anh không thấy Tiểu Duẩn ở nhân gian rất vui vẻ sao?”

Đánh rắn đánh giáp đầu (*), đám người đám điểm yếu, đường nào sai cho được. Cậu không tin là dùng cục bông nhỏ uy hiếp mà hần dám không theo.

Quả thật Thủy Triết nghe xong có hơi ngây người một lúc, nhìn sang cục bông nhỏ đã ăn no rồi, bây giờ đang nằm phịch một chỗ phờ ra cái bụng nhỏ hồng hồng mà lăn qua lăn lại.

Nhìn thấy hần có chỗ nơi lỏng, Thẩm Hiên cảm thấy nên thêm vào một đao, à nhầm, một câu mới được.

“Nếu để nó ở nhân gian một thời gian, chắc chắn Tiểu Duẩn sẽ có chuyển biến tốt, rồi tiện thể thay đổi khẩu vị một chút luôn được không? Anh xem lúc trước nó không chịu ăn gì hết đến ốm nhom đó. Anh có thể dẫn nó đi dạo khắp nơi, còn có thể cho nó ăn hết tất cả cá hộp ở thế gian này nữa nha___”

Đi thôi đi thôi, ở nhân gian có rất nhiều cảnh đẹp, cá hộp cũng có rất nhiều nhãn hiệu, anh mau mau đi tham quan xung quanh đi, đừng có để ý đến một người bé nhỏ như tôi làm gì nữa mà.

Nghe xong lời này, Thủy Triết cũng không thèm mở miệng, hần đưa tay gãi gãi cảm cục bông nhỏ, động tác cùng vẻ mặt hoàn toàn không hài hòa êm dịu chút nào. Cục bông nhỏ thoải mái mà ọt ọt mấy cái, hai cái chân nhỏ đưa về phía trước, đôi mắt đen láy híp lại thỏa mãn, nhẹ nhàng kêu lên một tiếng.

Meo

~Thủy Triết dùng tay một chút, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa, vuốt vuốt bàn chân nho nhỏ kia một chút mới ngẩng đầu nhìn Thẩm Hiên, sắc mặt trở lại vẻ lạnh lùng như trước.

“Cậu nói cũng có lý.”

Không đợi Thẩm Hiên vui mừng xong, núi băng đã nói thêm một câu:

“Nếu Duẩn nhi đã thích cậu như vậy, thôi thì từ giờ nhờ cậu chăm sóc nó.”

Khóe miệng Thẩm Hiên vừa nhếch lên được một nửa liền cứng lại: “Thủy Triết đại nhân, chiều con quá sẽ làm hư nó đó.”

Thủy Triết cẩn thận lấy miếng cá vụn bên miệng cục bông: “Ta không có chiều nó, chỉ là cương nó thôi.”

Thẩm Hiên: “...Thủy Triết đại nhân, vậy ngài muốn đi đâu?”

“Ta không tiện ở lại nhân gian, nhưng ta sẽ âm thầm chăm sóc Duẩn nhi. Nếu nó mà có chuyện gì, hừ_____”

Thủy Triết nheo nheo mắt, lạnh lùng quét qua người Thẩm Hiên, làm cho cậu lạnh cóng cả người.

Đây là uy hiếp mà, đây là rõ ràng là uy hiếp mà.

Vì cái quái gì mà cậu lại phải nuôi giúp con trai của một tên ở dị giới, chuyên ngành đại học của cậu không phải là bác sĩ thú y mà_____

Tiếc là Thẩm Hiên không thể hơn hẳn về vũ lực, cho nên đành phải không có khí phách mà thỏa hiệp rồi, quay lại lục lạo đồng đồ vật vừa mới mua về, cuối cùng cũng moi ra được hai cái bát cho mèo.

“Bây giờ nó ăn ở nhà tôi, anh xem màu đỏ hay màu trắng đẹp hơn đây?”

Thủy Triết trong nháy mắt hàn khí khắp người.

“Cậu muốn cho nó dùng cái này?”

Thẩm Hiên co rúm người, suy nghĩ một chút rồi nói: “Chẳng lẽ anh thích màu vàng sao? Nhưng tôi không có mua màu đỏ, hơn nữa tôi thấy màu trắng vẫn đẹp hơn_____”

Thủy Triết cố gắng nén lại lửa giận, lạnh lùng liếc cái bát bằng nhựa trên bàn, hỏi: “Vì sao?”

Thẩm Hiên nghiêm túc nói: “Thì hợp với màu lông của nó chứ sao nữa. Từ xưa đã có cp Hắc Bạch rồi, anh cũng biết mà.”

Thủy Triết:...

Cuối cùng cục bông nhỏ dùng một cái bát bằng sứ màu xanh, nghe nói là mang từ tu tiên giới, tập hợp linh khí của thiên địa, hấp thụ tinh hoa của mặt trăng...

Nhưng dù sao Thẩm Hiên cũng không nhìn ra được.

Sau khi Thủy Triết giao cho cậu công việc phải làm thì không còn thấy bóng dáng, chỉ còn lại Thẩm Hiên và cục bông đang mắt to trừng mắt nhỏ.

Lăn qua lăn lại cũng hết một ngày, giờ là lúc phải ăn cơm tối. Mặc dù Tiểu Duẩn đã có cá phiến là đủ, nhưng Thẩm Hiên vẫn phải ăn cơm đấy.

Nhưng mà một người lười độc thân thì vẫn như cũ không có việc tự mình nấu cơm rồi. Thật vất vả lắm mới tiến được thẳng cha kia đi, cậu liền quơ lấy túi tiền, đuổi lưng một cái, lập tức đi ra ngoài ăn cho no một bữa mới được.

Xui xẻo có là cái gì, dị giới có là cái gì, chỉ cần có ăn là có thể vô tư vô lo mà sống tốt.

Có lẽ nhận biết được Thẩm Hiên sắp đi ra ngoài, mèo nhỏ liền rung rung lỗ tai, ngẩng đầu nhìn cậu, cái đuôi nhỏ đang đưa một cái, đôi mắt màu hổ phách tràn ngập sự chờ mong.

Vì thế mà Thẩm Hiên bắt đầu do dự.

Nhưng mà_____ lại cái chứng cuồng mèo, khó xử quá khó xử quá mà!

Thấy Thẩm Hiên không có hành động gì, cục bông nhỏ dứt khoát đứng dậy, vội vã chạy đến bên chân cậu, duỗi một chân ra cẩn thận đặt lên giày cậu gãi gãi, sau đó cả người cũng dán lên luôn, kêu một tiếng thật mềm mại, mang theo một chút khẩn cầu, nhiệt độ ấm qua một lớp da lông truyền tới, vừa đáng yêu vừa vô hại.

Chỉ trong nháy mắt, lý trí của Thẩm Hiên liền bị quăng sang bờ bên kia.

Không phải là muốn ra ngoài sao, anh mày sẽ đem mày theo.

Đùi gà lớn nè, thịt bò miếng nè, cá chiên nữa, cái gì cũng mua cho mày ăn hết luôn

~Cho nên mới nói, biến chứng của bệnh cuồng trẻ và cuồng mèo thật dễ sợ, phải trị mới được nha.

(*) Đánh rắn đánh giáp đầu: nguyên văn (Đả xà đả thất thốn) hay đánh rắn đánh bảy tấc là thành ngữ để nói trong đấu tranh phải đánh vào nơi hiểm yếu của đối phương.

4. Chương 4

Với thời tiết như thế này mà đi ra ngoài thì vẫn còn chút lạnh.

Thẩm Hiên mặc thêm áo khoác, sẵn đem Tiểu Duẩn nhét vào luôn. Sau khi lăn lộn mấy vòng bên trong, Tiểu Duẩn cuối cùng cũng tìm được đường ra, từ cổ áo nhô ra cái đầu bé xíu, hai cái chân nhỏ ngoan ngoãn đặt trên cổ áo, tò mò nhìn xung quanh bên ngoài.

Thẩm Hiên vui vẻ vuốt vuốt lông của nó, dắt xe đạp ra ngoài rồi chạy đến quán ăn đầu phố.

Lúc sáng, khi mang Tiểu Duẩn về là đặt nó ở trong cái giỏ đằng trước này đây, lúc đó mèo ta đói đến mức ngay cả nhúc nhích cũng không thèm. Còn giờ này thì ăn no tinh thần phấn chấn rồi, nó cứ thò đầu ra meo meo kêu loạn hết cả lên, thỉnh thoảng còn duỗi móng vuốt nghịch ngợm muốn cào một phát nữa.

Thẩm Hiên thấy vậy lập tức đưa tay đè nó lại, đề phòng nó quá khích mà rớt luôn ra ngoài. Nhưng xui xẻo là con mèo này khi ăn no uống đủ rồi thì trở nên khỏe kinh người, còn có thể tránh né tấn công của cậu, này, có cần phải tránh tốt như thế không chứ hả?

Khoảng chừng trong một nửa đoạn đường, Thẩm Hiên không thể không bắt nó lại. Cái mình bé tí đã chồm ra ngoài hơn phân nửa, hai cái chân ngắn ngủn giãy giụa quơ quào mấy cái, lại đạp vào mũi cậu một phát lấy đà bò lên đầu, sau đó liền nhảy xuống.

Thẩm Hiên bị vứt bỏ không thương tiếc cũng đành phải mau mau đuổi theo, trong lòng có một đồng “đờ cờ mờ” đang chạy lướt qua.

Đùa tao hả, mấy tưởng rằng chỗ này là bãi cát lãng mạn mà chơi trò em chạy anh đuổi theo à, giữa đường chạy loạn một hồi là đi đời như chơi đó biết không! Giờ mà bỏ nó, thế nào ngày mai trên báo cũng đăng tin “Một thanh niên chết không rõ nguyên nhân, mọi người ra ngoài ban đêm phải chú ý an toàn” hay đại khái là các loại nội dung tương tự cho xem! Mà quan trọng hơn chính là ngay cả cái tên cũng không ai biết, báo đăng là một thiếu niên thì ngày đến cơ hội nổi tiếng cũng không có được!

Nhưng cũng may là Tiểu Duẩn chạy không xa, không bao lâu đã dừng ngay một sạp hàng nhỏ.

Đèn đường ảm đạm, xung quanh cũng không có nhiều người. Sạp hàng bên kia chỉ có một ông chú trung niên râu ria xồm xàm ngồi đó, vẻ mặt đó nhìn sao cũng thấy dung tục bỉ ổi. Trước sạp hàng của ông tà bày ra từng chồng từng chồng sách báo và tạp chí.

Thấy khuôn mặt Thẩm Hiên bỗng dưng đỏ lên, ông chủ ngay lập tức chạy ra nhiệt tình mời khách.

“Cậu trai, đến mua sách à. Ở đây của tôi cái gì cũng có hết nha.”

Thẩm Hiên ôm lấy Tiểu Duẩn, nhìn thấy ông chú kia nháy mắt ra hiệu với mình, trong chốc lát, hiểu ra rồi.

Không sai, ở đây chính là nơi hội tụ quần chúng thích nghe ngóng, nơi tưới nước cho hàng vạn trái tim khô cần của biết bao chàng trai ___hiệu sách Tiểu Hoàng.

Thấy thẩm Hiên ngồi ngác đứng đó mà không biểu lộ thái độ gì, ông chú tỏ vẻ ý vị xa xa mà cười rộ lên.

“Còn là một con chim non nha. Đến đây, chỗ của tôi có rất nhiều thứ tốt để giới thiệu cho cậu, không phải chỉ có sách không đầu nha, còn có đĩa đây này. Lão hán thôi xa, sơn dương đối thụ tư thế nào cũng có hết nha.”

Thẩm Hiên một tay giữ đầu Tiểu Duẩn, tỏ ý giải thích: “Thật ra, đây là một câu chuyện cổ tích, đại khái là một ông cụ đẩy xe vào nội thành để tìm một con dê rừng, kết quả con dê lại nhất kiến chung tình với cái

cây, nhưng cụ già lại yêu con dê, kết quả là nảy sinh một đoạn tình sử triền miên, một cuộc tình tay ba đầy thăng trầm, cuối cùng ba người họ cùng nhau chơi 3p, từ đấy về sau vui vẻ hạnh phúc mà sống với nhau.”

Tiểu Duẩn đẩy tay Thẩm Hiên ra, thò cái đầu nho nhỏ tò mò nhìn về phía đồng sách trong quán: Meow

Bị hoài nghi trình độ chuyên nghiệp, ông chủ quán tức giận bê một chồng sách đến trước mặt Thẩm Hiên. Thân thể giao nhau, hoạt sắc sinh hương, người trong hình mị nhân như tơ, cặp môi đỏ mọng như lửa, như thể tràn ra, nhìn người này thì tựa hồ linh hồn đều bị ném đi.

Tốt lắm, hai người bọn họ thậm chí ngay cả mạng cũng muốn ném đi luôn.

Thẩm Hiên cảm giác trong mình từ trong ra ngoài, ngay cả ánh mắt cũng đều muốn chết rồi.

Còn cái tên mèo con này thì lại hết lần này đến lần khác lo thiên hạ chưa đủ loạn mà từ trong ngực Thẩm Hiên nhảy xuống, đuôi móng vuốt ra, tò mò vẽ ra mấy đường cong.

Xoẹt xoẹt_____

Cho đến khi phá nát cả nhà sách Tiểu Hoàng nó mới chịu buông tay.

Chủ quán: ...

Thẩm Hiên: ...

“Cậu...cậu định bồi thường thế nào đây?” Chủ quán dựng thẳng lông mày, chuẩn bị xắn tay áo.

Thẩm Hiên len lén sờ túi tiền của mình, không được hoảng hốt ngu sao mà hoảng hốt.

“Ha ha ha, ông chú đừng như vậy mà, thật ra tôi là trật tự đô thị, cùng lắm thì không phạt chú là được chứ gì?”

Trên trán chủ quán xuất hiện thêm một chữ tình ().

“Trật tự đô thị? Tại sao cậu không mặc đồng phục hả?”

Thẩm Hiên gượng cười: “Mặc thường phục.”

“Trật tự đô thị mà buổi tối ra ngoài nhàn rồi à?”

“À, tôi là người mới.”

Chủ quán nhượng mày, chỉ vào con mèo vẫn còn sung sướng lật sách kia.

Cuối cùng cũng hỏi cho cậu cứng họng, chủ quán tuyệt đối không chịu buông tha.

Thẩm Hiên cắn răng: “Nó...là chó nghiệp vụ.”

Chủ quán nhấc cái bàn lên: “Nghiệp vụ em gái mày, nó là mèo, chắc chắn là mèo.”

Cậu đúng là người xui xẻo nhất mà, tại sao chỉ là ra ngoài ăn cơm thôi cũng có thể biến thành thế này?

Thấy tình thế không đúng, Thẩm Hiên một tay mò tới bên cạnh Tiểu Duẩn, chuẩn bị chuồn lẹ. Chủ quán hét lớn một tiếng, dễ dàng nhảy qua sạp hàng rộng nửa mét, vô cùng chuẩn xác đứng ngay chỗ Thẩm Hiên, một phát bắt được cánh tay cậu.

Thẩm Hiên bên trong ra vẻ trâu bò: “Ông chú à, tôi bồi thường cho chú không phải được rồi sao? Chú buông tay tôi nha.”

“Hừ.” Ông chú cao ngạo hất mặt lên: “Tao buông ra lỡ mày chạy thì sao?”

Thẩm Hiên dùng sức rút tay về: “Không chạy, nhất định không chạy. Chú tin tôi đi.”

Ông chú cười tà: “Lừa gạt, mới nghe đã biết đã lừa gạt rồi.”

___Cảm giác cực độ kìm nén là cái gì?

Thẩm Hiên co giật khóe miệng: “Vậy có phải tôi nói gì ông chú cũng không tin à? Đừng nha, a, coi chừng, đằng sau có người!”

Ông chú giật giật giật râu: “Tiểu tử, chiều này mà muốn lừa gạt tao, mầy còn non quá.”

Nhìn thấy ông chú đột nhiên ngã nhào trên mặt đất, Thảm Hiên ngớ ra một phút.

Tôi tổng cộng đã nói một câu thật lòng, sao chú lại không tin tôi hả?

“Ông sẽ tỉnh lại rất nhanh, không sao đâu. Cậu qua đây.”

Thảm Hiên ngẩng đầu nhìn một thân áo trắng, gương mặt căng chặt, tại nơi đèn đường mờ vàng chiếu rọi càng phát ra khí lạnh bức người. Cậu run một cái, đứng im một hồi rồi đem cục bông nhỏ để lên đầu mới chậm rãi đi qua, mở to mắt, một người một mèo đều ra vẻ vô tội.

“Thủy Triết đại nhân, hai chúng tôi vừa rồi không có làm cái gì hết nha.”

Thủy Triết nhẹ nhàng nhận lấy mèo nhỏ, ôm vào trong ngực, sau đó một tay nắm cổ Thảm Hiên: “Câm miệng, về nhà trước đi, Duẩn nhi sắp biến hóa rồi.”

5. Chương 5

Thủy Triết thi triển phép thuật, trong nháy mắt mấy người đã được mang về căn phòng của Thảm Hiên.

Chỉ có điều với Tiểu Duẩn thì hần ôm trên tay, còn Thảm Hiên lại bị ném đi.

Còn chưa kịp lên án ai kia đối xử bất công, Thảm Hiên đã bị Thủy Triết đuổi ra khỏi phòng.

Nhưng nhìn bộ dáng của hần gấp gáp như vậy, trong lòng Thảm Hiên cũng có chút dao động.

“Tại sao Tiểu Duẩn lại đột nhiên biến hóa? Không có vấn đề gì chứ hả?”

Thủy Triết nhẹ nhàng đặt Tiểu Duẩn lên giường, còn cẩn thận sửa lại chăn mền, sau đó mới quay đầu lạnh lùng liếc Thảm Hiên một cái.

“Vốn thời gian biến hóa của nó cũng sắp đến rồi, mà cậu lại còn cho nó xem xuân cung đồ (*) càng làm cho nó hứng thú biến thành người. Nói chung thì sẽ không xảy ra chuyện gì.”

(*) Xuân cung đồ = tranh xxx

Thảm Hiên phì cười gật đầu: “Vậy tại sao anh lại gấp như thế? Còn đuổi tôi đi?”

Thủy Triết lạnh nhạt trả lời: “Nghe nói lúc dị thú biến hóa, nếu nhìn thấy ai thì sẽ giống như người đó, tuy nhiên lời đồn này không chắc có thể tin được, nhưng mà đề phòng trước vẫn tốt hơn.”

____ Cái này là tố ý ghét bỏ cậu sao? Tuyệt đối là ghét bỏ cậu mà!

Thảm Hiên không cam lòng phản bác lại.

“Anh nói cái gì chứ, hồi còn bé thầy tướng số đã nói tôi là môi hồng răng trắng, cốt cách tinh kỳ đây này.”

Thủy Triết mặt không đổi sắc đem Thảm Hiên ra đánh giá cao thấp một phen, lạnh nhạt mở miệng:

“Bọn lừa đảo muốn gạt tiền người ta đều nó như vậy.”

Bộ tôi lớn lên còn không dễ nhìn hay sao chứ?

Trán Thảm Hiên nổi đầy gân xanh, mở miệng nói: “Lúc nãy ở tiệm sách Tiểu Hoàng, anh còn nhớ rõ đó. Ở đó toàn là mỹ nhân tuyệt sắc.”

“...”

“Nhưng mà, hình như toàn là nữ.”

“...”

Thủy Triết quay đầu lại, tập trung lực chú ý lên người Tiểu Duẩn, trên mặt ngay lập tức nghiêm nghị hẳn ra. Thảm Hiên thừa cơ không sợ chết mà đi vào theo.

Trên giường vẫn là một cục bông nho nhỏ tròn vo như cũ, nhưng bên ngoài lại lừng lững một tầng sương mù mỏng nhẹ.

Thủy Triết nửa quỳ trước giường, nét mặt vạm vỡ năm không đổi của hắn thể nhưng lại hiện lên một chút vẻ lo lắng.

Tuy những lời trước đó Thủy Triết đã nói chỉ là lời đồn đãi, nhưng các bậc cha mẹ cũng thường mê tín cho rằng con cái khi sinh ra nhìn ai đầu tiên thì sẽ giống người đó...chắc nó sẽ không biến thành con gái chứ...

Thẩm Hiên đột nhiên có chút chột dạ, ho khan vài tiếng, đưa ra đề nghị: “Nếu không thì tôi lấy mấy cái poster đàn ông phong độ, à không, là tranh vẽ cho nó nhìn được không?”

Thủy Triết dùng ánh mắt nghi vấn nhìn về phía cậu.

Thẩm Hiên bước đến đầu giường bới móc trong gương đồ, lấy ra cái poster đưa ra: “Transformers.”

Thủy Triết: “...”

Tiếp tục bới.

“Ultraman.”

Thủy Triết: “..”

Ngay lúc Thẩm Hiên cho rằng Thủy Triết không nhìn được nữa, Tiểu Duẩn bỗng nhiên có biến hóa, sương mù lan tỏa xung quanh lại bỗng nhiên tụ lại rồi nhanh chóng xoay tròn.

Bầu trời trong xanh bỗng chốc trở nên u ám, một đường sấm sét đánh xuống, nổ vang trên nóc nhà.

Trong màn sương mù chậm rãi hiện ra một hình người.

Thẩm Hiên mở to hai mắt nhìn.

Sương mù tan đi, hình người đó từ từ rõ ràng. Đây là một đứa bé chừng ba bốn tuổi, mái tóc mềm mại đen nhánh xõa xuống mặt, làm nổi bật lên làn da trắng ngần như trân châu sáng bóng, trong đôi mắt màu hổ phách còn mang theo chút mê mang, long lanh ngấn nước, vừa vô tội lại vừa đáng yêu.

Nhưng mà điều Thẩm Hiên chú ý không phải là những thứ này, cậu có chút tò mò, hướng về cái giữa hai chân đứa bé đó xem xét, đến lúc này mới thở ra một hơi.

Thật tốt quá, có đủ hết_____

Đại nhân à, rốt cục không sợ bị giết nữa rồi!

Thẩm Hiên tinh thần sáng khoái đứng dậy xoa bóp cái chân vì nãy giờ ngồi xồm nên có chút mỏi, về mặt vênh váo nhìn Thủy Triết.

“Thế nào? Tôi đã nói Transformers có hiệu quả rồi mà. Đây chính thần tượng của tôi đó.”

Đến cả một ánh mắt Thủy Triết cũng lười cho cậu, nhàn nhạt phun ra mấy chữ: “Thần tượng của cậu? Vậy cậu hãy cảm ơn hắn vì đã phù hộ mình đi.”

Thẩm Hiên đắc ý một hồi lại nghi ngờ hỏi: “Hắn đã phù hộ tôi cái gì?”

Thủy Triết lấy chân cần thận bọc kín cu cậu kia lại.

“Tính mạng an toàn.”

“Haha, Thủy Triết đại nhân, anh thật sự là quá hóm hỉnh rồi.”

Thẩm Hiên ngượng ngùng rút tay lại, lúc này mới nhớ tới bản thân mình còn chưa có gì bỏ bụng, liền lục đục đi đến nhà bếp.

Đi được nửa đường, dường như nhớ đến gì đó, hướng về phía Thủy Triết hô: “Anh chưa ăn gì phải không? Dưa chua thịt bò, hải sản, gà hầm nấm hương, anh muốn ăn cái nào?”

Cậu biết làm những thứ này sao?

Thủy Triết có chút ngoài ý muốn nhìn về phía cửa ra vào, đáp: “Không cần phiền phức như vậy đâu.”

Thẩm Hiên tiếp tục hô: “Là ba vị mì ăn liền đó, anh muốn ăn vị nào?”

Thủy Triết: “...”

Thẩm Hiên ăn cho đến khi cảm thấy mỹ mãn mới đi ra phòng khách, lúc này Thủy Triết vẫn đang yên lặng canh giữ bên giường.

Trong phòng không bật đèn, ánh sáng chỉ xuyên qua cửa mà đi vào. Đằng kia một thân áo trắng trong bóng đêm đặc biệt làm dễ làm người khác chú ý, đặc biệt kiên trì, dường như kháng cự hết thảy, lại như là gom hết tất cả những thứ vẫn đục vào người, cho thế gian một màu thuần khiết.

Cực lạnh, lại cực ấm.

Nội tâm Thẩm Hiên bỗng nhiên khê động, để phá vỡ không khí lúc này, cậu liền cố ý lên tiếng: “Thủy Triết đại nhân, hôm nay anh định ngủ ở đâu đây?”

“Ghế sofa.”

Con trai thì ngủ trên giường, còn người làm cha như hắn lại ngủ ở ghế sofa, thật không hổ danh là ông bố của năm mà.

Thẩm Hiên cảm giác chính mình cũng sắp bị cảm động đến nơi rồi.

Thủy Triết lại bổ sung thêm một câu: “Cậu ngủ dưới sàn nhà.”

“Cái gì? Giường lớn như vậy ngủ chung cũng được mà.”

Thủy Triết trả lời: “Duẩn nhi vừa mới biến hóa thành công, cần phải nghỉ ngơi đầy đủ. Cậu không thể làm phiền nó.”

Thẩm Hiên thoáng cái hiểu ra, nói: “Nhưng ghế sofa phải nhường cho tôi mới đúng, đây là nhà của tôi mà!”

Thủy Triết lạnh lùng nghiêng đầu liếc qua, mở miệng: “Nhà là của cậu, nhưng cậu là của Duẩn nhi, mà Duẩn nhi lại là con của tôi.”

Đây là cái gì? Chuối thức ăn sao?

Nội tâm Thẩm Hiên vẫn cố chấp.

“Thủy Triết đại nhân, tuy anh không nói anh là dị thú gì, nhưng tôi thấy anh chắc chắn là tì hưu, chỉ ăn không nhả, tuyệt đối không chịu thiệt thòi.”

Thủy Triết cười lạnh: “Hử?”

Thẩm Hiên run rẩy cả người, suy nghĩ một lát lại mở miệng: “Không phải là tì hưu, chẳng lẽ là Trư Bát Giới?”

Thủy Triết: “Cậu lại nói nhầm cái gì đó, có tin tôi đánh cậu thành Trư Bát Giới luôn không?”

Thẩm Hiên hừ hừ: “Nếu tôi bị đánh thành như vậy, lỡ Tiểu Duẩn bị tôi dọa sợ thì làm sao đây?”

Thủy Triết nhéo nhéo bàn tay non mềm của con trai mình, bình tĩnh trả lời: “Tôi không đánh vào mặt.”

Thẩm Hiên bại hoại toàn.

Thế xác và tinh thần cực độ mệt mỏi, người nào đó liền lê thân mình co ro trong một góc sofa, sống chết ôm lấy tay vịn, đến chết cũng không buông.

Ghế còn người còn, ghế mất người mất!

Thủy Triết nhàn nhạt liếc bộ dạng của người nào đó, bước tới đứng trước cái ghế bên cạnh, ngồi xuống.

Vốn tưởng rằng mình sẽ bị đuổi xuống dưới, thấy vậy Thẩm Hiên sững sốt một chút, ngơ ngác nhìn hắn.

Thủy Triết vung tay một cái, đèn trong phòng lập tức tắt hết. Gian phòng chìm trong màn đêm đen kịt, vừa yên tĩnh lại có chút mập mờ. Thân thể san sát kề nhau, nhiệt độ không hề trở ngại mà truyền tới, khiến người ta không lo lắng.

Gần như có thể nghe thấy tiếng hít thở bất an, Thẩm Hiên căng cứng mình, gian nan há miệng nói: “Anh...”

Thủy Triết nhắm mắt lại, lạnh lùng nói một tiếng: “Ngủ.”

“Tôi cũng muốn ngủ lắm, nhưng mà...” Âm thanh Thẩm Hiên buồn bực: “Cái mông cao quý của anh đang đè lên chân tôi kìa.”

Thủy Triết:..

6. Chương 6

Mới sáng sớm thức dậy, Thẩm Hiên đã cảm thấy toàn thân đau nhức muốn chết được.

Mà Thủy Triết đang ngồi bên bàn cạnh đó, trong tay cầm một quyển sách không biết moi ra từ chỗ nào, đôi mắt thâm quần chăm chú đọc sách, vô thức vẫn tỏa ra khí lạnh.

Aiz, đêm qua ngủ không ngon, sáng ra lại bị đập vào mặt một cảnh như thế này!

Bạn nhỏ Thẩm Hiên trong nháy mắt đã nhận được an ủi, vươn vai một cái chuẩn bị vô phòng tắm thẳng bé đêm qua vừa mới biến hóa.

Ánh mắt Thủy Triết sắc như dao lập tức xoẹt qua.

Thẩm Hiên lập tức dừng bước, hay tay giơ lên đầu, lộ bộ dáng thành khẩn tươi cười.

“Tôi đi nhìn nó một chút cũng không được sao, không chừng nó đói bụng rồi đấy.”

Thủy Triết đứng dậy khỏi ghế, không vui nói: “Duẩn nhi cứ để ta chăm sóc.”

Chặc chặc, kiểu này là ghen có phải không ghen phải không ghen phải không?

Thẩm Hiên nhún vai: “Tôi thì không sao, nhưng mà không phải anh không thuận tiện lộ mặt sao?”

Thủy Triết thông thả nói: “Tiểu Duẩn biến hóa rồi, tôi cũng cũng phải chăm sóc cho nó. Với lại nó cũng hy vọng tôi có thể ở bên cạnh nó.”

“Cha, cha!”

Trong phòng truyền đến anh thanh trẻ con. Thủy Triết ánh mắt nghiêm túc, bộ mặt lạnh lùng liền có chút gọn sóng, lập tức vứt lại Thẩm Hiên đi vào phòng, còn lộ ra một chút vui vẻ, vươn tay tới đón đứa nhỏ đang lắc lư trên giường.

Nhóc con nửa thân dưới được che lại trong chăn, đôi mắt đen lay láy chớp chớp mấy cái, tóc tai bù xù như một tổ chim non, vùng vẫy muốn đứng lên, lại bị cái chân mềm mại làm cho trượt xuống, vì vậy cái miệng nhỏ tủi thân mà chu ra, hướng về Thẩm Hiên đang thông thả bước vào vương tay ra muốn ôm một cái.

“Cha, cha ____”

Ánh mắt Thủy Triết có chút dao động: “__Gọi ba nào.”

Nhóc con: “Cha~”

Về mặt Thủy Triết vì vậy mà trở nên âm trầm.

Thẩm Hiên đỏ mặt hời như tắm: “Việc này, anh không cần gấp đâu, tôi cảm thấy thằng bé gọi tôi là ‘đại’ không nhất thiết là tỏ vẻ thân mật đâu, ‘đại’ này còn có thể là đại ngốc đại mạo, cũng có thể là oan đại đầu mà (*). Trong lòng Tiểu Duẩn chỉ có một người cha là anh thôi.”

(*) Đại = Cha

Nhóc con nghiêng đầu, chớp chớp đôi mắt to tròn, cái miệng nhỏ nhắn chĩa chĩa Thẩm Hiên, lại chĩa chĩa Thủy Triết, cố gắng nặn ra được một chữ:

“Cha~”

Thủy Triết: ...

Thẩm Hiên: ...

“Thủy Triết đại nhân à, tôi cảm thấy anh nên dành nhiều thời gian hơn cho bảo bối của mình hơn mới được_____”

Thủy Triết nhướn đuôi lông mày, con mắt nguy hiểm híp lại.

“Xem ra Tiểu Duẩn rất thích cậu. Khi nào tôi ở bên nó, cậu cũng phải đi theo giúp đỡ.”

Thẩm Hiên nheo mắt, nhìn thấy sắc mặt Thủy Triết như vậy cậu cũng không dám phản đối ra mặt.

“Nhưng mà tôi còn phải đi học, đi làm thêm nữa. Nếu như anh muốn đi theo thì cũng không có vấn đề gì, nhưng mà nhất định phải thay đổi lại cách ăn mặc một chút mới được.”

Thủy Triết suy nghĩ một lúc, hỏi: “Bình thường người phạm mặc cái gì?”

Đúng là quân ác bá mà, lại còn không thể phản kháng ra mặt, vậy chẳng lẽ ông đây không phản kháng ngầm được hay sao?

Thẩm Hiên đem Thủy Triết đánh giá cao thấp một phen, mặt cười hèn hạ, kéo dài giọng nói: “Ừm, người phạm chúng tôi thích mặc... áo ba lỗ, rất thoải mái, đặc biệt thích tóc húi cua, rất mát mẻ, còn thích mang dép kẹp, trông rất có khí chất đó~”

Thủy Triết vẽ mặt kiêu căng, một thân áo trắng bất nhiễm bụi trần, tay áo bông bành bay bay, con người hàn quang sắc bén, khoe miệng khinh thường mà kéo ra một đường cong, khí thế khinh người.

“Cậu cảm thấy tôi sẽ chịu mặc những thứ đó sao?”

“Vậy thì dựa vào khí chất thanh cao của anh thì_____” – Thẩm Hiên cười tủm tỉm: “Tôi đề nghị nên mặc áo thun ba lỗ và mang dép kẹp màu trắng ấy!”

Sát khí trong mắt Thủy Triết từ từ ngưng tụ lại. Người lớn bên này vốn đã khó đối phó rồi, bên kia lại thêm một cu cậu chui ra từ trong chăn, khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa nước mắt.

Thủy Triết lập tức luống cuống tay chân, vụng về muốn tới ôm cục cưng nhà mình. Cu cậu vừa từ trong chăn chui ra, khoe ra cái mông nhỏ trắng nõn, lặn qua lặn lại.

Thủy Triết: ...

Thẩm Hiên ở bên cạnh xem tuồng một hồi, cuối cùng chịu không nổi nữa, bế Tiểu Duẩn lên từ đồng chăn, ôm vào ngực. Tiểu Duẩn cố gắng xoay người, ánh mắt chờ mong nhìn Thủy Triết.

Thủy Triết giật giật đôi môi, cuối cùng thở dài một hơi, nói: “Tôi không làm khó nó nữa.”

Vì vậy mà cu cậu vui vẻ vùi đầu vào trong lòng Thẩm Hiên, nhúc nhích một chút, vô cùng thoải mái mà nằm đó, đến khóc cũng nín luôn.

Thẩm Hiên đắc ý ngào ngạt hướng Thủy Triết nháy mắt mấy cái.

Thủy Triết: ...

Rốt cuộc cũng không thể đựng vào thùng nhóc con này được, đường đường là một tiên nhân, mà ngay cả Đại cũng không dám chọc tới_____

Thật sự là phong thủy thay đổi rồi

~Cuối cùng Thủy Triết không chịu mặc áo ba lỗ, mà dựa vào tấm hình của Thẩm Hiên, hẩn niệm một câu khẩu quyết, quần áo trên người liền đổi thành áo phông thoải mái và quần jean.

Thân là một tên ở dị giới, anh có cần phải biết thưởng thức như vậy không hả?

Đổi xong quần áo rồi, Thủy Triết ôm theo Tiểu Duẫn, cùng Thẩm Hiên lần lượt ra cửa.

Chuyện này Thẩm Hiên đâu có quản được, hơn nữa là lớp học đại học, ai mà thèm để ý đến. Có thêm một đứa bé ngồi đằng sau, cho dù là thầy giáo cũng không để ý.

Buổi học hôm nay bắt đầu lúc mười một giờ, Thẩm Hiên còn có thời gian mà thông thả xuống lầu ăn sáng, lại còn phải đem theo hai sinh vật chưa hiểu về khói lửa nhân gian này nữa.

Sáng sớm quán ăn luôn đông nghẹt người. Lúc này Tiểu Duẫn đang ngồi trên cổ Thủy Triết, mở to hai mắt tò mò nhìn xung quanh, ánh mắt sáng ngời nhìn cái chảo đang sôi xèo xèo chiên bánh quẩy vàng óng thơm lừng, cái chân ngắn ngắn lắc tới lắc lui, hai bàn tay đập phình phịch lên đầu Thủy Triết.

Thủy Triết bắt đắc dĩ phải ôm nó xuống, cu cậu không chịu lại đập lung tung trong ngực hắn.

Núi băng bắt đầu có khuynh hướng tan rã.

Thẩm Hiên nhìn một cảnh này cười đến mức muốn sái cả quai hàm.

Thủy Triết oán hận trừng mắt liếc Thẩm Hiên một cái, đem Tiểu Duẫn nhét cho cậu. Thẩm Hiên nhanh nhẩu bắt lấy thằng bé, biết khôn mà chuyển chủ đề.

“Sao đây, anh muốn ăn gì nào?”

“Tôi không cần ăn.” Thủy Triết nói xong dừng một lát, lại hỏi: “Đó là cái gì?”

Thẩm Hiên nhìn theo tay hắn chỉ, bên đó là sữa đậu nành. Một cái chén lớn màu xanh đựng sữa đậu nành thơm phức, lại thêm xì dầu, bánh quẩy xếp hình hoa, trải thành một tầng dày, quện cùng mùi sữa đậu nành tạo ra hương thơm riêng biệt.

“Đó là sữa đậu nành, anh chưa thấy lần nào sao?”

Thủy Triết nhướng mi, giọng nói lạnh lùng: “Thấy qua rồi, nhưng cái này bị mốc thì phải.”

Thẩm Hiên dở khóc dở cười: “Đây là sữa đậu nành mặn.”

“Ha ha ha.”

Thằng nhóc con cũng hươ tay hươ chân hùa theo chọc quê hắn.

Thủy Triết: ...

Bà chủ là một bác gái hơn năm mươi tuổi nghe được, mặt mày hớn hở ngẩng đầu nhìn bọn họ.

“Ai nha, thằng nhóc dễ thương quá, Tiểu Thẩm à cậu bắt cóc nó ở đâu vậy hả?”

Thủy Triết mặt mày méo xẹo, vẫn còn đang xoắn xuýt với thằng nhóc con, không có thời gian để ý tới.

Thẩm Hiên dang hai tay bắt lấy Tiểu Duẫn, ngưỡng ngùng cười: “Sao mà bắt được chứ, là con của bà con đến chơi vài ngày.”

Bác gái gật gật đầu rồi lấy tay lau lau vào tạp dề, giúp Thẩm Hiên bế đứa nhỏ, vừa cười vừa liếc nhìn Thủy Triết.

“Người này này là bà con của cậu à, chưa thấy qua sữa đậu nành mặn, chắc là từ nơi khác đến phải không?”

Thẩm Hiên cười xán lạn: “Dạ, anh ta là cha của thằng bé.”

Bác gái nhéo nhéo cánh tay trắng trắng ú ú như miếng đậu hũ non của Tiểu Duẫn, nếp nhăn trên mặt cũng giãn ra. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cu cậu đỏ bừng, đôi mắt ánh lên lấp lánh, cúi đầu cắn nhẹ lên vết chai trên tay của bác gái để mài cái răng cửa vừa mới dài ra.

Thấy thế bác gái càng lúc càng vui, bà vừa rút tay không cho cu cậu cắn lại vừa trêu chọc thằng bé.

“Này, nhóc cưng, mau gọi bà đi nào.”

Tiểu Duẫn nháy nháy đôi mắt long lanh: “Cha~”

Thằng bé này sao chỉ biết gọi mỗi từ ‘Cha’!

Thẩm Hiên cũng tới chơi, một tay bế nó, một tay chỉ chỉ vào mình hỏi: “Tiểu Duẫn, con gọi chú là cái gì nào? Không được nói ‘Cha’ nha.”

Cu cậu suy nghĩ một lát rồi mở miệng nói: “Nha~ mẹ!”

Thủy Triết cuối cùng hồi phục tinh thần, gương mặt lạnh lùng sửa lại: “Cậu ta không phải mẹ con.” Lại có chút không cam tâm nói: “Gọi ba nào.”

Nhóc con nghi hoặc cong cái miệng nho nhỏ, đôi mắt đen láy nhìn bà chủ, lại nhìn Thẩm Hiên, rồi nhìn chăm chăm vào Thủy Triết, cuối cùng hiểu ra, sung sướng mà thò tay nắm tóc Thủy Triết, mấp máy cái miệng nhỏ xinh:

“Cha~, mẹ!”

Tiểu Duẫn vừa nói xong, Thủy Triết lập tức đứng hình.

Thấy Thủy Triết không trả lời, cu cậu khó hiểu, lại kéo tóc hắn, nghiêng đầu nói thêm một câu: “Cha mà~”

Không khí xung quanh nháy mắt một cái đã giảm mấy độ.

Nhóc con này đúng là thiên hạ đệ nhất gan dạ rồi, dám gọi tên núi băng là mẹ, thật sự là quá ‘ba trăm’ rồi.

Nhưng mà trong tình huống này cần phải nhanh nhanh suy nghĩ biện pháp giải quyết mới được, boss đại nhân đang tức giận rồi nha.

Thẩm Hiên lấy lại bình tĩnh, liền cầm một cái bánh quẩy, dùng tốc độ ánh sáng nhét vào miệng Thủy Triết.

Thủy Triết nhất thời nghẹn một họng, lấy bánh quẩy ra lạnh lùng hỏi: “Cậu làm cái gì đó?”

Thẩm Hiên làm ra vẻ vô tội tươi cười: “Đút anh ăn điểm tâm chứ gì, không sao cả, tôi trả tiền mà.”

Thủy Triết cười lạnh: “Lá gan của cậu quả thật lớn hơn rồi đó. Đúng lúc tâm trạng tôi không tốt___”

Thẩm Hiên phản bác: “Tôi biết mà, cho nên anh phải hung hăng mà cắn cái bánh quẩy kia, cái này gọi là giận chó đánh mèo đấy.”

Thủy Triết: “Tôi không cần thứ đó.”

Thẩm Hiên: “Không sao không sao. còn có sữa đậu nành.”

Thủy Triết: ...

“Ai da, tình cảm của hai cậu thật tốt.” Bác gái vui vẻ xoa xoa bàn tay: “Là anh em sao?”

Thẩm Hiên nhìn nhóc con gây họa trong tay vẫn hồn nhiên như không có việc gì, còn bên kia là một bộ mặt lạnh lùng, trong tay còn cầm thêm một cái bánh quẩy mà liếc cậu, vì thế cậu cắn răng nói: “Không phải, anh ta là ông nội cháu thì có.”

7. Chương 7

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Không biết vì cái gì, Thẩm Hiên càng ngày càng có cảm giác như mình đang nuôi hai con thú cưng.

Nuôi đứa nhỏ thì cũng không thôi đi, mắc cái mớ gì mà đứa lớn cũng bắt cậu nuôi luôn? Chiếm chỗ ăn chỗ ở cậu đã không nói gì___ Vậy mà từ buổi sáng hôm đó hắn đã giấu Tiểu Duẫn làm của riêng, cả dụng một cái cũng không được nữa___

Thẩm Hiên oán hận liếc Thủy Triết ở phía trước đang cắn bánh nướng làm mặt quỷ với thằng cu.

Nhóc con được ăn thì vô cùng vui vẻ, khuôn mặt nhỏ xiu phồng lên, khoe miệng còn dính mấy hạt mè, thoáng một cái đã chạy đi mất.

Thẩm Hiên nhanh chân bước theo, từ phía sau chộp lấy nhóc ta.

Thủy Triết trừng mắt liếc cậu một cái.

Thẩm Hiên bĩu môi, hỏi lại: “Tôi nói này, Tiểu Duẩn ở đây cái gì cũng ăn được, tại sao lúc ở núi Dư Minh lại ăn không no là sao? Lúc đó anh cho nó ăn cái gì thế?”

Thủy Triết sững sốt một chút, lại trằm mắt thêm một hồi mới mở miệng nói: “Lúc nhỏ thì là ăn trứng phượng hoàng, lớn lên một chút thì ăn Tích Cốc đan, còn sau đó thì, ừm, trúc thực, thanh điều, chúc long...”
(*)

(*) Chắc là tên mấy con vật gì gì đó, xin lỗi Mị lười tra nghĩa:3

Về trước còn được chút bình thường, về sau là cái giống gì vậy trời?

Thẩm Hiên giật giật khoe miệng: “Tôi cảm thấy Tiểu Duẩn trốn nhà xuống đây là một việc làm vô cùng chính xác. Còn mẹ của nó cũng để anh muốn làm gì thì làm à?”

Thủy Triết đột nhiên dừng bước, lạnh lùng liếc Thẩm Hiên, hờ hững trả lời: “Nó không có mẹ.”

___Không có mẹ ư?

Thẩm Hiên giật mình nhìn hắn: “Chẳng lẽ anh sinh nó ra sao?”

Tự công tự thụ luôn, khẩu vị thật nặng nha!

Thủy Triết: “Không phải, tạm thời tôi chưa có chức năng này.” Xin lỗi cho Mị xen vô cái, trả lời tỉnh bơ vậy cha nội, tạm thời không có vậy là sau này có à?

Nhóc con đã ăn xong bánh nướng, mở to hai mắt nhìn, sung sướng vỗ tay reo mừng: “Ha ha ha”

Thẩm Hiên nhìn đồng hồ, “Xong đời rồi, lại trẻ học nữa rồi!”

Nhìn thấy vẻ mặt kinh hoàng của Thẩm Hiên, Thủy Triết nhú mày, mở miệng hỏi: “Đến trẻ sẽ bị gì?”

“___Cũng không có gì, chỉ là sẽ bị rút tín chỉ, sau đó thì bị nợ môn luôn.”

“Cậu muốn đi đâu?”

Thẩm Hiên nói ra địa chỉ.

Sau đó, trong nháy mắt đã đến một chỗ ít người trong trường học.

...

Ôi mẹ ơi, còn nhanh hơn cả taxi nữa! Sao giống như là một giấc mơ vậy!

“Anh trai à, vất vả rồi!”

Thẩm Hiên kích động mà giữ chặt cánh tay Thủy Triết. Hắn cau mày nhưng không sử dụng phép thuật gỡ tên này ra, chỉ lạnh lùng nói: “Buông ra.”

Thẩm Hiên: “Không buông, cầu ôm đùi.”

___Đây là đùi của cậu sao?

Thủy Triết im lặng một lúc, kết quả bỏ lỡ cơ hội gỡ tay ra, bị Thẩm Hiên một đường lôi đi, sau khi băng ngang một bãi cỏ thì hướng trường học phóng tới.

Trong lớp không có bao nhiêu người, hai người ngồi vào bàn thứ ba từ dưới lên.

Lúc này Thủy Triết mới có cơ hội rút tay về, nhìn bộ dáng tên kia một đến thở không kịp, cuối cùng vẫn không nói gì.

Bên cạnh có một cậu học sinh đeo kính, hướng tới chào hỏi Thẩm Hiên.

“Cậu vội làm gì chứ, còn chạy lên bãi cỏ, bộ không sợ giám thị bắt được sao?”

Thẩm Hiên điều chỉnh hơi thở, khinh thường liếc mắt: “Tôn Đĩnh, cậu càng sống lại càng đi lùi, sợ cái gì chứ? Mấy ngày trước không phải còn để bằng giẫm lên cổ bị phạt năm đồng sao? Vậy mà ai cũng giẫm lên đó thôi.”

Tôn Đĩnh thần thần bí bí đẩy gọng kính, mắt kính xẹt qua một tia chớp.

“Không, cái bằng đó vừa được sửa lại.”

“Sửa thành cái gì?”

“Giẫm một cọng cỏ, nợ luôn một môn.”

“Ờ..., mấy lão này cũng độc ác quá rồi.”

Tôn Đĩnh chuyển chủ đề: “Sao hôm qua cậu không đi học? Tôi còn giành chỗ ngồi cho cậu đấy.”

Thẩm Hiên lườm Thủy Triết, hướng lên bốn mươi lăm độ bắt đầu nói dối.

“Hôm qua tôi gặp ác mộng, thấy bọn cướp đến cướp ngân hàng, thậm chí tôi cũng bị liên lụy luôn. Sau đó đồng hồ báo thức vang lên, tôi mới tỉnh.”

Tôn Đĩnh rất khó hiểu: “Cậu tỉnh rồi sao lại không đi học?”

Thẩm Hiên sờ mũi: “Sau đó tôi suy nghĩ, nếu tôi mà chuồn mất thì những người khác phải làm sao bây giờ, nên là sau đó lại đắp chăn ngủ tiếp.”

Tôn Đĩnh: “Cậu thật sự rất có nghĩa khí đó. À, người bên cạnh cậu là ai vậy?”

Thẩm Hiên liếc Thủy Triết, thấy hắn không có miếng phản ứng nào, liền giới thiệu với Tôn Đĩnh: “Bà con của tôi, dẫn theo tham quan trường học.”

“Ờ.” Tôn Đĩnh nhẹ gạt đầu, sau đó vịn vai Thẩm Hiên, kẻ sát lỗ tai mà nói nhỏ: “Anh ta như vậy chính là không cho người khác con đường sống, cậu nhất định không được cho nhóm em gái phát hiện hắn, nếu không thì tỉ lệ FA lại tăng vọt đấy.”

Thẩm Hiên hiểu rõ gạt đầu: “Cậu thật sự rất âm hiểm, nhưng mà tôi thích.”

Thủy Triết lạnh lùng liếc mắt ra ngoài cửa sổ: Tôi cũng nghe được vậy...

Nhóc con: “Ha ha ha”

Bài học hôm nay là vi phân và tích phân, giáo sư là một ông lão hói đầu, hai hàng chân mày rậm cứ nhảy lên nhảy xuống trên khuôn mặt ông ta. Nội dung bài đã chán mà còn thêm cái giọng của ổng làm người ta vô cùng buồn ngủ.

Vậy mà trong cái tình huống chết bầm thế này, người nào đó lưng dựng thẳng, tản ra khí lạnh, từ đầu tới cuối vẫn ôm lấy đứa bé trong ngực, muốn không bị chú ý cũng khó.

Vì thế mà lão giáo sư nổi giận, chỉ vào Thủy Triết quát: “Cậu kia, chỗ này là trường đại học chứ không phải nhà trẻ, không chịu nghe giảng thì ra ngoài cho tôi.”

Thẩm Hiên còn đang hoảng loạn, thoáng cái đã tỉnh táo lại, nhìn thấy giáo sư mặt mày đã tái như gan heo, trên trán xẹt xẹt mấy đường thẳng đen thui.

Cậu biết, cậu và mấy thứ như tâm hồn an tĩnh gì gì đó không chung đường, cho dù nói sao cũng có thể làm lớn chuyện. Còn ông giáo sư thân yêu kia nữa, trên đầu ngài chỉ còn có mấy cọng tóc thôi mà còn muốn xù lông nữa à? Đụng phải tên dị giới nguy hiểm này thì phải chú ý an toàn đó.

Vừa định đứng lên giải thích, cứu giáo sư một mạng còn hơn xây bảy tháp phù đồ, không ngờ tên Thủy Triết kia lại nhú mày, đem Tiểu Duẩn nhét vào ngực Thẩm Hiên, lạnh lùng nhìn giáo sư già.

“Ông ý kiến gì?”

Thẩm Hiên nháy mắt mấy cái với lão: Nhanh nói là không có gì đi.

Lão giáo sư bị Thủy Triết làm cho mất mặt, định bùng phát lại thấy Thẩm Hiên đang nháy mắt với mình thì còn bực hơn nữa.

Lão đây cũng là nhân vật có tầm cỡ, này rõ ràng là muốn chọc tức tôi muốn làm tôi mất mặt mà, đúng là phản rồi!

Giáo sư phần nộ vỗ bàn cái rầm: “Nhóc con, cậu bạo phát cái gì hả? Không có tri thức thì không làm được cái gì đâu, cậu còn không chịu ngày ngày rèn luyện để không phụ công nuôi dưỡng của cha mẹ đi. Có giỏi thì làm bài tập trên bảng cho tôi!”

“Sao?”

Thủy Triết không giận mà còn cười: “Nếu tôi làm được thì sao đây?”

Giáo sư cười lạnh: “Cho cậu qua học kỳ này.”

Aiz.

Cuộc đời

Trong lúc ta lơ đãng

Sẽ cho ta một đá.

Thẩm Hiên rơi lệ đầy mặt, cho dù thế nào đi nữa thì boss cũng không được thẹn quá hóa giận mà nổi bão lên nha_____

Giáo sư kính mến à, bây giờ chúng ta viết di chúc còn kịp không đây?

8. Chương 8

Mời các bạn chứng minh phương trình $x^x=1$ trong khoảng $(0;1)$, điều kiện chỉ có duy nhất một căn của số thực.

Cái quái gì thế này? Toán học đại cương sao? Toán cái con khỉ! Đây không phải là phục lực 100 đề nghiên cứu sinh đâu!

Đây đang là tiểu thuyết mà...

Ờ mờ chứ, nam chính trong Tân Giang đam mỹ mà phải làm tích phân vi phân sao? Nhưng mà hần đâu có học, lúc này cũng đâu có nghe giảng, hơn nữa mấy cái đề kiểu này đâu phải nói muốn giải là giải được đâu!

Giáo sư đừng làm khó con dị thú thượng cổ này nữa mà, tôi rất lo lắng cho thầy đó!

Trong lúc lão giáo sư và Thủy Triết đang đối kháng, Thẩm Hiên không làm được gì nên nằm dài trên bàn học, trơ mắt nhìn người nào đó từ giữa lớp bước từng bước lên bục giảng, cậu tranh thủ hướng mắt nhìn lão giáo sư trên kia, trong lòng bất lực gào thét từng hồi.

Đáng tiếc lão ta chẳng thèm nhìn tới cậu một lần. (câu này tui chém đó)

“Viết ở đây này, nhanh lên, tôi còn phải dạy nữa.”

Thủy Triết nhếch khóe môi, quét mắt nhìn lão một cái, suy nghĩ một chút mới cầm phấn viết.

Hần rủ mắt xuống, phát tay tiêu sái viết một dòng: $1 + 1 = 2$

_____Tên nhóc con khoác lác này cuối cùng cũng mất mặt rồi nha!

Lão giáo sư nhìn hần viết, phì cười một tiếng, đang định tìm lời đâm hần.

Nhưng nháy mắt một cái, viên phấn như biến thành vật sống bắt đầu di chuyển, lưu loát hiện lên một dòng chữ rồng bay phượng múa, thậm chí ngay cả ngừng một chút cũng không có. Trong lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, Thủy Triết đã buông phấn xuống, ôm tay đứng một bên.

“Thế nào, đúng chưa?”

Giáo sư híp mắt đứng bên kia nhìn tấm bảng đen, sắc mặt lập tức thay đổi.

“Đúng rồi... Không thể nào.”

Bên dưới là một bầu không khí im lặng.

Thẩm Hiên khiếp sợ đứng thẳng người dậy, đúng lúc bắt gặp ánh mắt không chút mảy may sợ hãi của Thủy Triết.

Cái này không lẽ là bàn tay vàng trong truyền thuyết sao? Cứ như là một giấc mơ vậy, ngay cả tích phân vi phân mà cũng biết làm!

Thẩm Hiên cúi đầu lắc lắc thảng nhóc con.

“Này, ba con thuộc hàng trâu bò mà.”

Thảng nhóc chớp mắt, trên đầu toàn là dấu chấm hỏi. Chứ như gà bới thế kia mà cũng lợi hại thật, cái loại vẽ bậy này đến một trăm tuổi không biết sẽ biến thành cái dạng gì.

Lão giáo sư bên kia đã đem bài giải và đáp án đối chiếu lại cả chục lần rồi, mặt mày lạnh tanh nói với Thủy Triết:

“Cậu học trò này, cậu có chuẩn bị bài trước phải không?”

Mặt Thủy Triết còn lạnh hơn cả lão: “Không có.”

Giáo sư thoáng cái mặt rạng mày rờ: “Thật sự không nhìn ra, trong số học trò của tôi có một người xuất sắc như vậy. Rất tốt, cậu về chỗ đi, giáo sư đây chắc chắn cho cậu đạt thành tích tốt. Đúng rồi, cậu tên gì?”

Thủy Triết liếc mắt nhìn người dưới kia một cái: “Thẩm Hiên.”

Thẩm Hiên: ...

Mặc dù là do Thủy Triết làm, nhưng mà cậu qua được học kỳ mà, đúng không...

“Thẩm Hiên phải không, tôi nhớ kỹ rồi, cậu về chỗ đi.” Lão giáo sư mặt mày hồng hào gật đầu, đưa tay ra định bắt tay với Thủy Triết.

“Hừ, phàm nhân.”

Thủy Triết lạnh lùng nhìn ông ta một cái, khinh thường nhướng mi, vô tình xoay người đi.

Cánh tay của giáo sư hóa đá trong không trung, sau đó như bị ăn mòn, gầm lên: “Thẩm Hiên, cậu là một tên hỗn láo, học kỳ này tôi sẽ giữ lời với cậu, nhưng cậu chờ xem, học kỳ sau còn có tích phân vi phân phần hai nhé.”

Thẩm Hiên:...

Không sao, ít nhất cũng qua được học kỳ này rồi, đúng không...

Đợi đến lúc Thủy Triết mang về mặt lạnh lùng ngồi lại vị trí, Thẩm Hiên đã nước mắt lưng tròng giữ chặt tay áo hắn.

“Anh là đồ vô tình là đồ độc ác là đồ cố ý gây sự!”

Thủy Triết quét mắt qua.

Thẩm Hiên lập tức buông tay, đổi sang khuôn mặt tươi cười.

“Thủy Triết đại nhân, ngài thật sự rất ngẫu, thật không tin được ngài là người học rộng tài cao, thông hiểu mọi việc, đến mấy thứ vi phân tích phân này mà cũng biết.

Thủy Triết lạnh nhạt trả lời: “Tôi không biết.”

“Anh đừng có khiêm tốn mà, nếu không sao lại có thể làm nhanh được như vậy chứ?” Thẩm Hiên trưng vẻ mặt khó tin.

Thủy Triết nhìn cậu, phát hiện ra rằng tên này sẽ bám dính hẳn hỏi cho bằng được, vì vậy hắn nhướn mày, lạnh lùng trả lời: “Lúc tôi ghi $1 + 1$ đã dùng phép thuật nhìn lên trong sách, tìm được cái đề giống như vậy rồi viết lên thôi.”

Thẩm Hiên đang tươi cười bỗng nhiên đứng hình.

Cái này là nhìn thấu đồ vật trong truyền thuyết sao? Đây là gian lận, rõ ràng là gian lận! Nhưng mà làm thế nào được như vậy, có thể dạy cho tôi được không?

Vì để tránh cho mình từ hăm mộ quá mức lại chuyển sang ganh tị rồi làm ra chuyện gì đó nguy hiểm đến tính mạng, nên Thẩm Hiên tranh thủ nói lảng sang chuyện khác.

“Nói vậy thì lúc trước khi cầm phần anh bày ra cái bộ dáng suy nghĩ đó là đang sử dụng thần thức sao?”

Biểu cảm trên mặt Thủy Triết thoáng ngưng một lúc, chậm rãi nghiêng đầu không để ý tới cậu nữa.

Trong nháy mắt Thẩm Hiên có cảm giác như mình vừa hiểu ra một sự việc thật khủng khiếp.

Đừng có nói là lúc đó Thủy Triết đang xoắn xuýt không biết viên phấn dùng để làm gì nha_____

Ha ha ha ha_____

Không được, nín cười một hồi chắc bị ghen đến nội thương mất.

Toàn thân Thủy Triết bắt đầu lượn lờ mấy luồng khí lạnh, quay đầu lại nhìn Thẩm Hiên, giọng nói lạnh như băng: “Không phải là tôi học được rất nhanh đó sao.”

Thẩm Hiên: “Đúng vậy đúng vậy, anh là người thông minh mà, dùng thần thức để tìm cách sử dụng phần... phốc_____”

Thủy Triết híp mắt, bỗng nhiên chụp cánh tay trái của Thẩm Hiên hung hăng nắm chặt.

“NGAO...OOO!!!!”

Lão giáo sư: “Bạn nào vừa mới làm sói tru thì đi ra ngoài tìm bác sĩ thú y khám đi!”

Thẩm Hiên: ...

Thẩm Hiên vô tình bị trúng đạn đành phải ôm lấy cánh tay bị nắm đến đỏ ra cửa phòng học đứng.

Thật sự là quá bất công mà, không phải cái tên núi băng đó nãy giờ xoay ông vòng vòng như chong chóng còn tôi chỉ ngồi một chỗ đó sao? Lão giáo sư ông xù lông nhiều lần như vậy để làm gì? Mấy tên hay xù lông đều là thụ đó!

Cho nên mới nói người im lặng hay chịu thiệt, vậy thì mình không lẽ là tổng công sao?

Chuông báo tan học vừa vang lên, học sinh đều thành tốp năm tốp ba ra về.

Tôn Đình đi ngang quá nháy mắt với cậu.

Lão giáo sư đi ngang nhìn cậu khinh bỉ.

Một đám nam sinh đi qua, xì xào bàn tán.

Làm công là phải như vậy hay sao? Còn Thủy Triết và nhóc con đâu nhỉ?

Thẩm Hiên nghi hoặc bước đến gần cửa một chút, nhìn thấy Thủy Triết bị một đám nữ sinh vây quanh, nhóc con được hắn ôm vào ngực, đôi mắt tròn vo vui vẻ, khoa chân múa tay lung tung loạn hết cả lên.

“Ya~ nhóc con đáng yêu quá đi.” Một nữ sinh hưng phấn la lên.

“Đễ thương quá, mấy tuổi rồi?” Cô nữ sinh đó cầm một cái chìa khóa có treo khối cầu bằng bông lên chọc nó: “Này, chị ở đây chơi với em nha.”

Còn hướng Thủy Triết nói nữa chứ.

“Lúc này anh ở trên kia đẹp trai chết người đó!”

“Đúng vậy đúng vậy, anh tên gì, sao em chưa gặp lần nào hết.”

Thủy Triết lạnh lùng liếc mấy cô, không thèm đáp lời.

Nhóc con: “A~ Đại~”

“Ah, quả nhiên là 360 độ không góc chết!”

“Ah, quả nhiên là nhóc con rất là manh!”

Thẩm Hiên cảm thấy có chút khó chịu.

Mắc mớ gì mà đối với đám gái này hần tha thứ, còn đối với mình thì lại tính toán chi li?

Không đúng, cậu để ý chuyện này làm cái gì chứ? Nói lại lần nữa.

Mắc mớ gì cả năm trời không ai thèm ngó tới hần, tự dưng dùng một phát lại được trái ôm phải ấp thế này?

Chuyện này không công bằng, không khoa học!

Vì vậy Thẩm Hiên quyết chen vào trong đám người, một tay cướp Tiểu Duẩn đi.

Thấy Thẩm Hiên, lông mày của Thủy Triết cũng giãn ra được một tí. Nhóc con từ trong ngực Thẩm Hiên nhô đầu ra, nắm tay nhỏ xíu như cái bánh đậu múa lung tung, ý nói mình đã bị hoảng sợ rồi.

“Thấy thằng nhóc này không?”

Đám con gái đều gật đầu.

Thẩm Hiên: “Ngay cả con mà hần cũng đã có, hàng này có chủ rồi!”

Đám con gái lập tức mất đi một phần ba.

Thẩm Hiên thỏa mãn gật đầu, không ngừng cổ gắng.

“Mấy cô thấy Thủy Triết được cái đẹp trai vậy thôi, chứ vô dụng lắm. Thật ra hần ăn bám nhà tôi đấy, là tên thất nghiệp thôi!”

Dù sao hần cũng là tiên, vốn đâu có cần làm việc ở đây.

Thẩm Hiên vui vẻ nhìn đám em gái lại mất thêm một phần ba, liền tung ra chiêu cuối.

“Còn nữa nha, hần hả, hần không có thích con gái đâu!”

Thật ra thì trong mắt Thủy Triết chỉ có mình thằng con nên mới không thích đám con gái này.

Ha ha, cuối cùng mấy cô bạn cũng chịu tản đi.

Mười giây, hai mươi giây, ba mươi giây_____

Ồ sao bọn họ lại đồng loạt quay lại nữa vậy!

Thẩm Hiên bị dọa phải lùi về sau một bước, còn Thủy Triết tản ra hàn khí bức người, một tay đỡ lấy Thẩm Hiên tránh cho cậu bị ngã: “Cẩn thận chút.”

Trong nháy mắt, bốn phía xung quanh chỉ còn những ánh mắt nóng bỏng nhìn họ.

Một cô gái mặc đồ đỏ còn lấy điện thoại ra gọi điện không ngừng.

“Này, đừng ngủ nữa, đến lớp học nhanh đi! Cái gì, điểm danh? Không phải, tôi bảo cô đến đây xem gian tình ấy! Bảng sơn công ngọc ngêch thụ, người thật đó, đến nhanh nhanh nha!”

Thẩm Hiên: ...

Ngọc ngêch thụ em gái cô! Vì cái quái gì mà gọi tôi là ngọc ngêch, không đúng, vì cái quái gì tôi là thụ?

Ông đây rõ ràng là công, tổng công, tổng công!

9. Chương 9

Nhìn thấy hai người có lực sát thương thật lớn kia, Thẩm Hiên quyết định lấy ngày hôm nay làm kinh nghiệm chôn vào chỗ sâu nhất trong trí nhớ, sau này nếu có thể ở nhà được thì không cần ra đường.

Chỉ là ở nhà không có việc gì làm, mà dị thú vĩ đại Thủy Triết đại nhân đây lại rất thích máy tính nên không thèm đếm xỉa tới cậu. Vì vậy Thẩm Hiên quyết định sẽ chơi với nhóc con nhà mình.

Thân là sinh viên thì chuyện dạy dỗ con nít không phải rất ổn hay sao?

Cậu lấy từ trong rương ra một con gấu bông cho Tiểu Duẩn.

Nhóc con vừa mới tỉnh ngủ, trên mặt còn hằn mấy lần đỏ do đè lên gối, ỉu xiu ngáp lớn hai cái, mở to cặp mắt tròn nhìn cậu, vươn tay muốn chụp con gấu.

Thẩm Hiên vội giơ gấu bông lên cao, tiếp tục lắc lắc chọc nó.

Nhóc con không vui, chộp lấy tay Thẩm Hiên.

“Ôiiii~”

“Tiểu Duẩn đừng vội, chúng ta làm một phép tính, nếu con tính được chú sẽ cho con chơi. Có bốn quả táo, con ăn hết một nửa, vậy còn lại bao nhiêu quả?”

Nhóc con không nhảy nữa, lung la lung lay ngồi xuống, đập xuống gối nằm ba cái.

“A!”

Thẩm Hiên một tay giơ gấu lên cao một tay vuốt đầu Tiểu Duẩn.

“Chẳng phải còn lại hai quả sao? Con nít không học toán, tính không ra còn có thể gọi người giúp. Nhưng mà có gọi cha con cũng vô dụng, tính không được thì đừng hòng lấy đồ chơi nha.”

Nhóc con: “YAAAAA_____ô!!! Cha!”

Thủy Triết trong phòng nghe được âm thanh, quét mắt liếc hai người, đứng sau lưng Thẩm Hiên mở miệng:

“Duẩn nhi vừa nói là ba rưỡi.”

Thẩm Hiên:

“Tính như vậy đúng rồi.”

Thẩm Hiên: “Là hai quả mới đúng! Anh hiểu sai đề rồi, nếu câu này cho thi mà trả lời như vậy là ăn trứng vịt nha đồ cha đần.”

“Duẩn nhi không cần đến trường.”

Nhớ tới từ mới mình vừa tìm được trên mạng, Thủy Triết từ trên cao nhìn xuống Thẩm Hiên, nhàn nhạt nói:

“Đồ thanh niên ngốc.”

Thẩm Hiên hóa đá.

Nhóc con thừa cơ hội nhanh như chớp vồ lấy gấu bông, ôm vào ngực vỗ vỗ.

“Ôi~”

Thẩm Hiên: “Hai người các ngươi hợp lại ăn hiếp một mình ta!”

Nghĩ nghĩ, Thẩm Hiên cười xấu xa ôm lấy Tiểu Duẩn bắt đầu giơ cao, xoay vòng vòng.

Nhóc con lúc đầu mở to hai mắt, sau đó hưng phấn vừa hét vừa cười, bàn tay nhỏ xíu còn khua khoắng lung tung.

Thẩm Hiên dừng lại, nhéo mũi nó.

“Lá gan lớn như vậy, chú có ăn hiệp con cũng không có cảm giác thành tựu.”

Ánh nắng vàng nhạt hắt vào cửa sổ, rơi vào ba thân người trong nhà, kéo ra cái bóng thật dài chong chéo lên một chỗ, thân mật ấm áp như người một nhà. Tại không gian màu vàng bên trong còn lưu lại một nét đường viền dừng đứng khó có thể chôn vùi.

Thủy Triết trầm mặc đứng một bên nhìn hai người, cũng không ra tay ngăn cản hành vi ỷ lớn hiệp nhỏ của Thẩm Hiên, khóe miệng không tự giác nhếch lên, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa hơn trước.

Nhóc con chơi đến vui vẻ, còn Thẩm Hiên lại hơi mệt, vì thế quyết định đổi cách chơi. Đem tiểu quỷ đặt ở đầu giường, còn cậu cầm gấu bông ra xay vẩy tay.

“Này, Tiểu Duẩn, đi vài bước xem, đến đây nào.”

Tiểu Duẩn nhìn hẩn một cái, dứt khoát ngã xuống giường, nhắm mắt giả bộ ngủ.

Thẩm Hiên: “Nhóc con, còn giả ngủ nữa là đẹp luôn món đồ chơi này đó.”

Tiểu Duẩn len lén mở mắt nhìn trộm, phát hiện ông chú giống như thật sự muốn đi liền vội vã đứng lên, bàn tay nhỏ bé vươn ra, ánh mắt tròn như quả nho nhìn thẳng Thẩm Hiên.

“Ôm!”

Bộ dạng lười biếng như vậy quả thật là_____

Thẩm Hiên dở khóc dở cười nhìn thẳng nhóc. Cậu còn chưa nhúc nhích, Thủy Triết lại như nhện không được, cúi người, ánh mắt lộ ra vui vẻ:

“Duẩn nhi, đến đây nào.”

Móa, một tảng băng sống sờ sờ bị hiệu ứng nhà kính làm tan! Mặt chó của cậu cũng bị chói mù luôn rồi!

Thẩm Hiên nhếch khóe môi, gạt tên cha đàn kia qua một bên.

“Qua một bên coi, con nít muốn nó biết đi phải dạy, anh không thể nuôi một đứa con đến hai trăm năm mà không có miếng hiệu quả, đến chỗ tôi ở lại trở thành đứa ngang bướng phải không? Nên nghe lời tôi đi.”

Bị hỏi về việc nuôi con hằng ngày, Thủy Triết nhếch mày, không vui nói: “Cậu lấy đâu ra cái mớ lý luận tào lao này vậy?”

“Hắc hắc.” Thẩm Hiên đắc chí vô cùng lôi ra một quyển sách: “Sách nuôi dạy trẻ con, lần trước tôi ra ngoài cố ý mua đó!”

Thủy Triết: “Cái này hình như là ‘Làm thế nào để nuôi mèo?’ mà?”

Thẩm Hiên gượng cười: “Ha ha ha, không khác nhau lắm đâu, không phải đều là hướng dẫn chăm sóc trẻ sao?”

Khác nhau rất rất rất nhiều đó!

Thủy Triết mặt liệt nhìn chỗ khác.

Nhóc con một bên thấy sắp bắt được gấu bông, không dựa vào người cha không đáng tin cậy được rồi, đành phải tự lực cánh sinh, vịn đầu giường đứng lên, thử bước một bước thăm dò.

Hình như không khó lắm?

Nhóc con đắc chí, lão đảo bước được vài bước, nhanh chân chuẩn bị chạy, bịch bịch bịch, BỊCH.

May là trên giường nên té không đau, nhưng vì vô huyệt làm nó có chút mất hứng, nghiêng đầu nghĩ nghĩ.

Sau khi Thẩm Hiên và Thủy Triết thảo luận xong vấn đề kinh nghiệm nuôi con, trên giường đã xuất hiện một con mèo nhỏ lông xù. Mèo nhỏ run run lỗ tai, chống móng mài móng vuốt vào ra giường, lập tức ra sức bổ nhào về phía trước, sau đó ngậm lấy con gấu lớn gấp đôi mình thoải mái nhảy xuống, đắc chí vẩy đuôi.

Thẩm Hiên: ...

Thủy Triết: ...

Nhóc con chỉ mất một giây để biến từ người thường thành hình mèo, có chiêu này sẽ không cần đi đường nữa!

Nhưng mà...

“Cái sổ tay nuôi con này chẳng lẽ có công dụng cao cấp hả?”

Thẩm Hiên nhìn chần bồng lõm xuống một lỗ lớn, mấy cái móng vuốt nho nhỏ ôm lấy món đồ chơi có chút khó khăn.

Tuy trước kia là một đứa nhỏ, nhưng bây giờ lại là mèo tinh rồi.

Cho nên,

“Không thể ăn cá khô, nghe nói hàm lượng muối quá cao

Ngày mai mang đến bệnh viện tiêm vắc-xin phòng bệnh, tăng sức đề kháng.

Không thể tắm thường xuyên, vừa dễ bị cảm vừa không tốt cho da.”

“À, còn có...”

Thẩm Hiên tiếp tục lật cuốn “Làm thế nào để nuôi mèo?": “Thời điểm thích hợp có thể đem đi thiến, sẽ làm cho mèo nhà bạn càng ngoan hơn?”

Tiểu Duẫn một bên run rẩy, thân thể xù lông cuộn lại tròn vo, con mắt tròn xoe nhìn chằm chằm Thẩm Hiên

“Meo meo meo meo!”

Thủy Triết giận dữ, vung tay biến cuốn sách thành mảnh vụn.

“Tôi nói mấy lần rồi hả? Duẫn nhi là dị thú! Không phải mèo!”

Thẩm Hiên vô tội nhìn hấn, dùng ngón tay chỉ mõ lông trên giường: “Rõ ràng là mèo mà?”

Thủy Triết: ...

“Nhưng mà không sao, tôi không chê các người. Mèo tinh đó, cực kỳ đáng yêu~”

“...”

10. Chương 10

Sau sự kiện sổ tay nuôi con, trong hai mươi bốn giờ tiếp theo Tiểu Duẫn không thèm dính lấy Thẩm Hiên nữa.

Nhưng mà, cậu không cảm thấy cô đơn đâu, khụ khụ, hôm nay mua một đồng cá hộp không phải vì nịnh nọt con mèo đó, mà là vì siêu thị đang giảm giá mới mua đó thôi!

Thẩm Hiên quần chặt khăn quàng cổ, như thường ngày cưỡi chiếc xe đạp rơm vội trở về nhà. Chín giờ tối, chắc chắn tên nhóc đó còn chưa ngủ, đúng lúc có thể lấy cá hộp làm điểm tâm.

Khu nhà trọ khá vắng vẻ, đến giờ này đã không còn mấy người ra đường. Đèn đường lơ mờ, như có thứ gì đó ở góc đường, dường như có cái gì đó thuộc về màn đêm hắc ám đang rục rịch, hôm nay đặc biệt khiến người ta cảm thấy bất an.

Vì thế, bất an từ vỏ đại não ảnh hưởng đến não trung gian thúc đẩy tiết ra adrenaline* nhưng cơ thể cứng lại cứng ngắc không theo kịp chỉ lệnh làm mất thăng bằng, bạn học Thẩm Hiên, không phụ sự mong đợi của các bạn, ngã.

Móa, tháng này bị ngã hai lần rồi, lần đầu là lúc nhặt được Tiểu Duẫn, lần này là giáp mặt với tên quái vật kỳ dị này.

Nói đi nói lại thì chuyện hiếm có như vậy chỉ nên xảy ra một lần là được rồi chứ. Cái thứ ăn chùa kiểu này đừng nên đến quá nhiều chứ!

Thẩm Hiền đứng lên, trên người dính đầy bụi đất, vừa cúi đầu phủi đi bụi bẩn trên người vừa bực bội trong lòng, bỗng nhiên có cảm giác từng đợt khí nóng phun lên mặt, còn mang theo mùi hôi tanh khó ngửi.

Từ từ ngẩng đầu lên, Thẩm Hiền dường như có thể nghe được cổ họng mình phát ra âm thanh như bánh răng cũ chuyển động.

Trước mặt là một con sói cực lớn, hàm răng bén nhọn mở lớn, nước bọt tanh hôi nhỏ tí tách từ đầu lưỡi đỏ tươi, rơi xuống đất lập tức ăn mòn một mảng lớn.

Móa nó chứ! Cái quái gì đây?

Thẩm Hiền nuốt nước bọt, cẩn thận từng li, mở miệng hỏi: “Bạn hiền, bạn cũng muốn tới nhà tôi ăn chùa sao?”

Câu trả lời của con sói là hung hăng cắn một cái. Quả nhiên so với ăn chùa, tên này hẳn là muốn ăn luôn người!

Thẩm Hiền rất nhanh tránh sang một bên, thuận thế lăn một vòng, nặng nề đập vào tường, đau đến nhe răng nhếch miệng, nhất thời không đứng dậy nổi. Con sói bị kích không trúng, trong hẻm nhỏ không thể quay người, dứt khoát lui về sau rồi lại xông lên.

Thôi xong đời, lần này không bị cắn chết thì cũng bị đè chết, đường nào cũng đi đời rồi. Đối phương chỉ là một con sói mà lại có chỉ số thông minh cao đến vậy, còn có đường sống hay không đây? Trong lòng cậu chạy qua một ngàn con thảo nê mã, thả chúng ra chiến đấu với con sói này ư, có thể, có thể sao?

Thẩm Hiền luống cuống tay chân, bắt đầu giãy dụa trên mặt đất...mắt thấy cúc hoa của con sói bị ngày càng gần, liền quyết định nhanh gọn, dùng sức nắm chặt móng vuốt trên lưng nó, tùy tiện lấy thứ gì đó trong túi xách đâm mạnh vào. Trên lưng sói có mọc gai ngược, Thẩm Hiền nắm không vững lập tức rơi xuống, ngã trên mặt đất.

Quả nhiên tuyệt chiêu thiên niên sát gì gì đều là gạt người!

Thẩm Hiền nhìn sang, sau đó phát hiện cây bút rơi ra từ trong cúc hoa, bị con sói bị đang phẫn nộ giẫm thành mảnh vụn.

Bây giờ kiếm cục gạch đâm thêm một cái nữa có kịp không?

“Xin lỗi, cho hỏi bây giờ là mấy giờ rồi?”

“Chín giờ...”

Sói lão đại, tự dừng hỏi giờ để làm gì? Muốn xem tới giờ cơm tối chưa à!

Thẩm Hiền mỗi trường hai mắt, thăm dò hỏi một câu.

“Lão đại, ngài có thể không ăn ta không?”

Con mắt màu xanh âm u nhìn hắn đăm đăm, lắc lắc đầu...sau đó, biến mất_____

Vì cái quái gì, vì cái quái gì hử? Gật đầu một cái thôi, không đến nỗi rút luôn chứ! Đây là cậu sai sao, không, không thể nào.

Nhìn vệt máu văng lên trời, Thẩm Hiền cứng cả người, trong lòng đang gào thét đến cực độ.

“Ai, dọa cậu rồi sao? Việc này là tôi không đúng.”

Tiếng nói vừa nảy vang lên một lần nữa mới khiến cho Thẩm Hiền khôi phục tinh thần.

Người nói là một thiếu niên, tóc buộc tùy tiện, khóa miệng miễn cưỡng treo lên bộ dáng tươi cười, quần áo trên người đều dính máu đỏ thẫm hòa cùng với màn đêm đen, đột nhiên, trong tay trái rơi xuống mấy giọt máu, hẳn là vừa nãy lúc giết con sói bị đó bị dính vào.

Thiếu niên chậm chạp đi đến trước mặt Thẩm Hiên, nhất đầu sói lên như chưa có gì xảy ra, đầu sói lập tức biến mất trong tay hắn. Hắn nhìn Thẩm Hiên, mỉm cười hỏi: “Không sao chứ?”

Tuy tên này có vẻ khả nghi, nhưng dù sao vừa rồi cũng vừa cứu mình. Thẩm Hiên quay lại dùng bộ dáng cảm kích tươi cười trả lời: “Không sao.”

Thiếu niên cười: “Nhưng lập tức sẽ có sao.”

Thẩm Hiên: ...

Độ cong trên khoeo môi của thiếu niên vẫn không thay đổi chút nào: “Bởi vì tôi muốn giết người diệt khẩu.”

Thẩm Hiên: ...

Cục gạch, cục gạch ở chỗ nào? Vừa rời khỏi hang rồng lại gặp ngay hang hổ, tự đập đầu chết luôn cho rồi!

Nhìn thấy bản mặt như bị sét đánh của Thẩm Hiên, tâm tình thiếu niên bỗng tốt lên, ngồi bên cạnh cậu giải thích: “Thật ra tôi vốn không muốn quản việc này, nhưng vừa rồi mới phát hiện con sói đang bị tu tiên giới truy nã, cho nên tiện tay kiểm chút tiền thưởng. Nhưng việc này không thể để cho phạm nhân nhìn thấy, cho nên cậu phải chết thôi. Có thể chết trong tay tôi, vận khí của cậu cũng rất tốt đó.”

Tốt cái con khi! Thẩm Hiên liếc hắn, hỏi: “Vậy anh hỏi mấy giờ để làm mọe gì chứ?”

Thiếu niên mỉm cười: “Bởi vì lệnh truy nã kia đến mười hai giờ đêm nay là hết hạn, nếu trễ một chút là tôi đã chẳng thêm giết nó nữa rồi.” Hắn ngẫm nghĩ một chút lại bổ sung thêm: “Vận khí của cậu rất tốt.”

Tốt, tốt đến mức muốn lên tây thiên luôn rồi_____ Nhưng mà tên này hình như muốn nói chuyện, có thể kiểm chuyện kéo dài thêm một chút thời gian, Thủy Triết thấy cậu đi lâu không về, chắc sẽ đi tìm.

Thẩm Hiên yên lặng nhìn thiếu niên đang nói cười, mở miệng: “Tôi cảm thấy anh sẽ không giết tôi.”

Thiếu niên nghiêng đầu, nâng cằm cậu lên, tò mò hỏi: “Vì sao? Phạm nhân các cậu có cái gọi là giác quan thứ sáu à?”

Thẩm Hiên: “Không, là trực giác của yêu thú.”

Thiếu niên tò mò mở to hai mắt nhìn: “Cậu không phải người? Biến hóa cũng không tệ đó. Cậu là động vật gì nào?”

Thẩm Hiên ra vẻ nghiêm túc: “Động vật có vú thuộc nhóm linh trưởng.”

Thiếu niên duỗi ngón tay ra gõ gõ, gật đầu như đã hiểu: “Thì ra cậu cũng là yêu thú, đang bị truy nã sao?”

Đừng nói lại muốn chém người đổi tiền nữa nha!

Thẩm Hiên kiên định lắc đầu: “Không, tôi là yêu thú lương thiện.”

Thiếu niên nhếch môi: “Tốt, cậu đã không phải là phạm nhân, tôi có động thủ cũng không còn gánh nặng tâm lý nữa rồi. Xét thấy cậu là yêu thú lương thiện, tôi cho cậu tự chọn cái chết cho mình nha.”

Thẩm Hiên: ...

“Tôi có thể chết già không?”

Thiếu niên: “không được.”

Thẩm Hiên: “Vậy hãy để tôi nhìn anh xui xẻo, sau đó cười đến chết được không?”

Thiếu niên: ...

(*) Adrenaline là hóc-môn của tuyến thượng thận có tác dụng điều hòa hoạt động của thần kinh (google). Đoạn này viết sao mị edit vậy chứ Mị hông học y, hông biết đúng sai gì hết.

11. Chương 11

Thiếu niên không hổ là sinh vật không rõ lai lịch, tâm lý quả thật rất cứng, dù đối mặt với lời nói đùa của Thẩm Hiên cũng không có một chút dấu hiệu nổi bão, từ đầu tới cuối vẫn cười tươi tựa gió xuân.

“Haiz, cậu rõ ràng là một phạm nhân, nhưng lá gan lại rất lớn.”

Thẩm Hiên gượng cười vài tiếng: “Quá khen quá khen, cũng là vì vừa bị dọa một vỏ thôi, hy vọng ngài không so đo với tôi.”

Thiếu niên mỉm cười: “Yên tâm, tôi chưa bao giờ so đo với người chết.”

Hỏi người có thể có nhiều sầu (*), giống như hôm nay thọ mệnh đã tới đầu.

Khốn nạn, ông đây không tin uy vũ không khuất phục, ông liều mạng!

Thẩm Hiên hạ quyết tâm, đánh mạnh về phía thiếu niên, sau đó một mặt giả làm chân chó ôm eo người ta, một bên đặc biệt hào phóng đem bàn tay dính máu bôi lên quần áo người ta.

“Tướng mạo ngài tốt như vậy, nhất định lòng dạ cũng rất tốt.” Tôi bôi này.

“Mọi người cũng không phải kẻ thù, khó được cơ hội trò chuyện vui vẻ như vậy.” Tôi dùng sức bôi này.

“Không bằng tha cho tôi một mạng, tôi cảm tạ tổ tông tám đời của ngài!” Tôi liều mạng bôi này.

Thiếu niên nhìn quần áo của mình nhăn thành một đống, còn hiện lên đầy ‘huyết thủ ấn’, giống như bị lôi ra từ chỗ quỷ quái nào đó, lập tức lộ ra bộ dáng tươi cười xán lạn.

“Cậu buông ra được chưa?”

Thẩm Hiên nghe lời buông tay, đứng thẳng lưng: “Ha ha ha ha thật xin lỗi, tôi quên tay mình vừa bị thương.”

Thiếu niên sóng lớn không sợ hãi, cười nói: “Tôi không thêm so đo với cậu. Chỉ là quần áo bẩn rồi, nhất thời không về được.”

Sợ cái gì, dù sao đến lúc đó nhất định tên này sẽ biến cái vèo về nhà, còn không thì cũng bay về, cho dù bị người khác thấy được cũng không có kẻ yêu thiên văn nào quan tâm đến vật thể bay không xác định mặc đồ gì, hơn nữa...

Thẩm Hiên kỳ quái nhìn hắn một cái: “Người khác sẽ không nghĩ ngài đang tới tháng đâu, ngài là nam mà.”

Thiếu niên: ...

Cái kiểu giống cười mà không phải cười này của hắn là có ý gì? Cái biểu lộ xoắn xuýt đến đau cả trứng thể này khó trách lại bị ảo tưởng. Thì ra thiếu niên ảo tưởng mình song tính nên chịu khổ, cái thứ tâm lý vừa biến thái vừa kỳ cục thể này tuyệt đối không phải lỗi của hắn! Xong đời rồi, hắn sẽ không giết người diệt khẩu chứ?

“Aiz.” Thiếu niên trầm mặc nửa ngày, rốt cục thở dài.

Thế nào, cuối cùng đã quyết định diệt khẩu rồi sao?

Thẩm Hiên trong lòng run sợ nhìn hắn.

Móa! Quả nhiên là muốn diệt khẩu, không đúng, vừa rồi hắn cũng định làm vậy mà, chẳng lẽ đêm nay cậu ra ngoài chỉ vì muốn nếm thử mùi vị của các loại nguyên nhân bị diệt khẩu hay sao? Mấy cái thứ hoàng lịch viết rõ ràng đều là gạt người! Cho dù làm thế nào cũng sẽ bị diệt khẩu!

Mất thấy thiếu niên càng lúc càng gần, Thẩm Hiên toàn thân chấn động, xiết chặt cúc hoa (~!~), liền lấy điện thoại bấm 110.

Rắc, nát luôn điện thoại.

Điện thoại di động của cậu!

Thẩm Hiên hằm hằm nhìn tên đầu sỏ gây chuyện.

Thiếu niên cười như việc không liên quan tới mình: “Cái này coi như vật đi thay người. Thật là, cậu thật sự có thể cùng Thủy Triết ở cùng một chỗ? Rõ ràng nhìn dần như vậy mà.”

Thẩm Hiên: “Đó là do ánh mắt ngài không tốt.”

Nhưng mà, chẳng lẽ tên này biết Thủy Triết?

Nhìn ra nghi vấn của cậu, thiếu niên tiếp tục nói: “Đúng vậy, tôi biết Thủy Triết. Tôi là Sơn Vũ, có mấy trăm năm giao tình với hắn. Nhưng kể từ khi vợ hắn chết, hắn một mực làm ỗ tại Bồng Lai không muốn ra ngoài, cho đến khi Tiểu Duẩn nở ra mới coi như lấy lại được một chút sinh khí. Không ngờ hắn mới đến nhân giới một chuyến đã có hứng thú với phạm nhân, theo tính cách của hắn mà nói, khi đến ở cùng một chỗ với người phạm, quả thật làm tôi bất ngờ.”

“What? Tiểu Duẩn là bên trong trứng nở ra!” Thẩm Hiên giật mình há to mồm.

Sơn Vũ im lặng một thoáng: “Mẹ của Tiểu Duẩn là miêu yêu, có lẽ điểm này giống với Thủy Triết. Nhưng cậu sao lại chú ý đến điểm không hợp lý này làm gì chứ.”

Thẩm Hiên ngậm lại cái miệng đang há lớn: “Cái này... tên của cậu là Khoai Lang* sao?!”

(*) Sơn Vũ (shānyǔ), khoai lang là sơn dụ (shānyù). Hai tên đọc gần giống nhau.

Khóe miệng Sơn Vũ thoáng cứng lại, rồi cuộc phát hiện thanh niên ngốc không gì sánh được là có thật, khéo léo chuyển chủ đề: “Là Sơn Vũ. Cơ mà cậu về muộn như vậy Thủy Triết không tới đón sao?”

“Ừm.” Thẩm Hiên xấu hổ vuốt tóc: “Sáng nay tôi đi gấp, có một số việc chưa làm xong, cho nên bây giờ chắc là anh ta đang rửa chén.”

Sơn Vũ: ...

“Cũng có thể đang dọn phòng.”

“...”

“Hoặc là giặt quần áo, đổ rác gì gì đấy.”

“...” Sơn Vũ lúc đầu vẫn giữ bộ mặt tươi cười, cuối cùng cũng sụp đổ, dùng bộ mặt như gặp quỷ nhìn Thẩm Hiên, sau một hồi bình tĩnh lại, lại biến trưng vẻ mặt liêu chết để hóng chuyện, thò tay vuốt đầu Thẩm Hiên: “Anh bạn, làm tốt lắm. Tôi cũng muốn xem bộ dạng của cái tên băng sơn ngàn năm đó làm việc nhà.”

Thẩm Hiên đối với sự thay đổi của đối phương chỉ thoáng im lặng một phút, mở miệng nói: “Không thành vấn đề, thật ra yêu cầu này cậu có thể tự mình đi nói với hắn.”

“Thủy Triết đại nhân, anh nói có đúng không?”

Sơn Vũ chậm rãi quay đầu lại, gian nan nặn ra một nụ cười khổ.

“Ha ha, anh đến sao lại không có tiếng động gì hết vậy?”

Mèo nhỏ trèo ra từ trong ngực Thủy Triết, liếm liếm móng vuốt, phát ra tiếng kêu non nớt, “Meow~”

“Anh xem Duẩn nhi đang rất cao hứng đây này.” Sơn Vũ thử bắt chuyện với Thủy Triết đang tỏa ra khí lạnh: “Nó nói gì vậy hả?”

Thủy Triết lạnh lùng quét mắt nhìn hắn một cái: “Nó nói người cậu nhất định phải chết.”

Sơn Vũ: ...

Cùng là người một nhà sao lại hung dữ quá vậy.

Thẩm Hiên đồng tình vỗ vai Sơn Vũ, nói với Thủy Triết: “Hở tí là chém giết không tốt đâu, chúng ta tìm biện pháp khác giải quyết nha.”

Sơn Vũ lập tức có tinh thần, một lần nữa phủ lên vẻ tươi cười không chê vào đâu được, gật đầu đồng ý với Thẩm Hiên: “Đúng đó.”

Thẩm Hiên quay lại dùng nụ cười xán lạn nói: “Ví dụ như, để cậu ta làm việc nhà chuộc tội.”

Sơn Vũ: “Các người... quả nhiên là một đôi.”

Cái gì, một đôi cái gì, một đôi S sao?

Thẩm Hiên sững sốt một chút, mới phát hiện người đã biến mất, Sơn Vũ không còn ở đây nữa.

“Móa, lại để cậu ta chạy mất.”

“Được rồi.” Thủy Triết chậm rãi đến bên cạnh Thẩm Hiên, cầm lấy tay cậu. Trên tay đều chần chịt vết thương, còn đang rỉ ra mấy giọt máu. Tiểu Duẩn bò lên vai Thủy Triết, cẩn thận từng cái từng cái liếm tay Thẩm Hiên.

Cảm giác tê ngứa làm Thẩm Hiên không được tự nhiên, vội rút tay về.

“Vừa rồi bị một con sói kỳ quái làm bị thương đấy, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà. Tiểu Duẩn đừng có thè lưỡi liếm như vậy, không tốt đâu.”

Ai nói thế, liếm liếm là vương đạo, mặc kệ tốt xấu gì, liếm liếm là tốt rồi.

Cục bông nhỏ dựng thẳng lỗ tai xù lông, quyết định không nghe lời Thẩm Hiên. Thân thể nho nhỏ cuộn tròn, thò đầu xuống liếm bụng, cái đuôi còn vẫy vẫy. Mèo nhỏ dễ dàng bị di chuyển lực chú ý, chỉ chốc lát lại vểnh cái đuôi không an phận của mình lên, vốn lúc đầu chỉ lắc qua lắc lại, sau đó nó thử duỗi móng vuốt ra thăm dò, dùng sức nắm, cái đuôi chạy mất. =))))

Mèo nhỏ một cước không thành, nhảy dựng lên muốn chụp cái đuôi, lại quên rằng chính mình đang chặt vật trên vai, vì vậy không chút ngoài ý muốn lộn đầu lặn xuống.

Thủy Triết nhanh tay lẹ mắt chụp được nó. Tiểu Duẩn cơ hồ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ngây ngốc nhìn bên cạnh, liền vui vẻ ôm lấy cái đuôi cách bắt đầu thè lưỡi liếm.

Thẩm Hiên nhin không được thò tay qua, không có ý tốt muốn chọt nó một cái, lại bị Thủy Triết chụp được tay.

Quên mất bên cạnh còn một tên phụ thân gốc.

“Khụ khụ, tôi không có ý gì.”

Thẩm Hiên ngượng ngùng ho khan mấy tiếng, muốn giải thích. Thủy Triết nhàn nhạt liếc một cái cho cậu ngậm miệng lại.

“Đừng nhúc nhích.” Thủy Triết nhẹ nhàng nâng tay cậu lên, đưa tới bên miệng, cẩn thận liếm lưỡi liếm. Đầu lưỡi mềm mại lướt qua miệng vết thương, như một chiếc lông vũ nhẹ nhàng chạm qua, lại mang theo cảm giác kháng kháng không cho cự tuyệt, cẩn thận từng li từng tí như đang đối với một vật trân quý.

Đèn đường vẫn lơ mờ như trước, khí lạnh bức người, cái lạnh thấu xương từ ngõ hẻm đang gào thét chạy qua. Hai người lẳng lặng đứng yên ở nơi đó, lại giống như ngăn cách với thế giới nhỏ bé bên ngoài, ấm áp và ngọt ngào.

Mèo con bị kẹp ở giữa chơi với cái đuôi chán rồi, lại tiếp tục chui vào áo của Thủy Triết, cảm thụ được hơi ấm quen thuộc làm người ta cảm thấy an tâm, cái đầu nhỏ cọ cọ, nhẹ kêu một tiếng mềm mại rồi lặn vào mòng đẹp.

* Hối người có thể có nhiều sầu: nguyên văn là “Vấn quân năng hữu kỷ đa sầu”, một câu thơ trong “Ngu mỹ nhân kỳ 1” của Lý Dục.

Ngũ mĩ nhân kỳ 1
Xuân hoa thu nguyệt hà thời liễu,
Vãng sự tri đa thiếu.
Tiểu lâu tạc dạ hựu đông phong,
Cổ quốc bất kham hồi thủ nguyệt minh trung.
Điêu lan ngọc xế ửng do tại,
Chỉ hữu chu nhan cải.
Vấn quân năng hữu kỷ đa sầu,
Cáp tự nhất giang xuân thủy hướng đông lưu.

12. Chương 12

Trở lại phòng trọ, Thẩm Hiên mệt mỏi ngã xuống ghế sofa.

Vết thương trên tay trông có vẻ dữ tợn nhưng thật ra không mấy nghiêm trọng, sau khi bị Thủy Triết liếm một hồi đã đỡ hơn nhiều rồi.

Thật thần kỳ, chẳng lẽ nước bọt của hắn có chứa Vân Nam bạch dược sao!

Tiểu Duẫn nhảy xuống từ trong ngực Thủy Triết, bổ nhào vào người Thẩm Hiên, tìm tư thế thoải mái nằm xuống, có đuôi xù lông hươu một cái, quét đúng vào mặt Thẩm Hiên.

Thẩm Hiên nhin không được hắt hơi một cái, làm Tiểu Duẫn sợ tới mức nhảy dựng lên, cục bông thoáng cái đã nhảy qua ghế bên kia, co lại tròn vo, lộ ra đôi mắt vô tội nhìn cậu.

“Ha ha ha. Lá gan nhỏ quá rồi.” Thẩm Hiên ôm lấy Tiểu Duẫn, vừa vuốt lông cho nó vừa cầm tay nó hướng Thủy Triết vẫy vẫy, cười ngây ngô nói: “Có phải khi còn nhỏ anh cũng như thế này không?”

Thủy triết nheo mắt lại, không vui liếc cậu, nhưng hắn không đóng băng như mọi khi mà khí lạnh dần dần bị ánh đèn vàng ấm áp làm giảm đi mấy phần, không có mấy lực uy hiếp nữa. Một lát sau, hắn nhìn Tiểu Duẫn nói: “Đến đây nào.”

Mèo con kêu một tiếng meow mềm mại, không thềm để ý tới hắn, thoải mái nằm xuống lộ ra cái bụng nhỏ tròn vo cho Thẩm Hiên gãi gãi.

Thủy Triết: ...

“Tiểu Duẫn đúng là có lương tâm, còn biết được mấy hôm nay là ai cho nó ăn~” Thẩm Hiên cười lên, tốt bụng đem con mèo đang làm nũng nhết vào tay Thủy Triết: “Trông nó một chút đi, tôi đi nấu cơm.”

Trải qua mấy ngày ở chung, cậu phát hiện thật ra Thủy Triết tuy không biểu lộ gì trên mặt nhưng cảm giác được hắn đã có những thay đổi rất nhỏ.

Tuy rằng rất mệt, nhưng hôm nay đã được cứu một lần, có thể làm cho họ một bữa ngon.

Thẩm Hiên nhanh chóng tiến vào bếp.

Một phút sau...

“Thủy Triết, đồ súc sinh!”

Rống xong một tiếng này, Thẩm Hiên như viên đạn mạnh mẽ xẹt ra ngoài.

“Anh, anh, đây là chuyện gì hả? Chẳng phải tôi đã bảo anh ăn cơm xong phải đem bát đĩa vào phòng bếp xử lý sao?”

Bảo anh xử lý chính là rửa chứ không phải là ném đi, tại sao cái nồi duy nhất trong nhà cũng bị anh quăng vào thùng rác rồi!

Cậu còn phát hiện, cây chổi trong nhà thật ra chưa được động tới.

“Trước khi đi tôi đã nhờ anh dành thời gian quét dọn một lượt, anh cũng không có làm.”

Thủy Triết nhàn nhạt quét mắt nhìn cậu một cái, tựa như nhìn một đứa con nít đang gây sự.

“Tôi dùng pháp thuật quét dọn. Còn cái nồi kia cũ quá rồi, tôi đã gọi người đem tới một cái lò luyện đan, chắc là ngày mai sẽ tới.”

Thẩm Hiên bị nghẹn không nói được: “Chúng ta không cần lò luyện đan, cái chúng ta cần là một cái nồi.”

Thủy Triết không động đậy: “Lò luyện đan có rất nhiều tác dụng.”

Đúng vật, ngẫm lại thì thấy quả thật có rất nhiều chức năng, có thể nấu cháo, hầm canh, nấu súp,... nấu được mới lạ đó!

Thôi được rồi, không cùng đẳng cấp khó nói chuyện. Hôm khác đi mua thêm một cái là được.

Thẩm Hiên thở dài, nhìn về phía cục bông nhỏ, phát hiện nó đang ngủ trên ghế sa lon, còn hạnh phúc mà ngáy o o, như là mơ thấy cái gì, móng vuốt nhỏ với ra ngoài, phân nửa thân thể liền trượt xuống, mắt thấy sắp rớt tới nơi rồi, nó lại như có cảm giác, cái đầu nhỏ xù lông mơ màng quơ quơ rồi dịch trở về.

Mặc dù nhiều lông, nhưng ngủ như vậy chắc sẽ bị lạnh. Thẩm Hiên có tìm tòi về chăm sóc trẻ em, lại so sánh với việc nuôi mèo, quả thật làm thế nào để chăm một con mèo cậu cũng không rành lắm...

Nghĩ nghĩ, Thẩm Hiên cởi áo khoác ra, cẩn thận quấn lên người Tiểu Duẩn, bỗng nhiên lại thấy trên người mình ấm áp.

Sững sờ nhìn về phía Thủy Triết đang đứng một bên.

Thủy Triết vẫn vẻ mặt ngàn năm không đổi nhìn sang chỗ khác, nhàn nhạt ném ra một câu: “Thuận tay.”

Thẩm Hiên: ...

Mặc dù chăn rất ấm, cũng rất cảm động, nhưng mà Thủy Triết đại nhân, anh có thể đừng đem chăn bông ra phòng khách đắp cho tôi được không? Kéo lê trên mặt đất bẩn thế này giặt rất mệt có biết không hả?

Thẩm Hiên dờ khóc dờ cười ôm chăn bông để lên ghế sofa, cuối cùng vẫn không nói được gì.

Nghe nói tùy tiện chà đạp ý tốt của người khác, sau này sẽ không còn ai tốt bụng giúp mình nữa.

Hơn nữa...

Cậu nhìn về phía Thủy Triết đang dùng tư thế ưu nhã ngồi uống trà, cùng với cái tên bên cạnh ngủ đến không biết trời đất gì, khóe miệng không tự giác nhếch lên.

Thật sự, rất ấm áp.

Nhưng mà không khí ấm áp không duy trì được bao lâu đã bị từng đợt chuông cửa phá vỡ.

Thẩm Hiên chưa kịp phản ứng lại, ngoài kia từ nhấn chuông đã biến thành đập cửa.

“Thẩm Hiên mở cửa nhanh lên!”

Động tĩnh kiểu này chắc là lại để cho bác gái nhà bên nổi bão nữa rồi. Một cái đầu quần đầy lông cuộn thò ra từ cửa bên cạnh, thấy rõ người trẻ tuổi trước mặt liền một tay chống nạnh mắng to: “Mày muốn tìm chết

à, có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Mấy người trẻ tui bây có biết cách ứng xử nơi công cộng không hả? Coi chừng bà đây tát một cái cho dính vách không xuống được đấy nhé!”

Thẩm Hiên đứng lúc mở cửa ra, phát hiện vẻ mặt của bạn học vừa bị chửi còn đang kinh hoàng choáng váng đứng thẳng lông mày đứng ngay cửa nhà.

“Tôn Đĩnh? Sao cậu lại đến đây?”

Bác gái nhà bên vẫn mắng thao thao bất tuyệt, chửi đến mức không lặp lại từ nào. Tôn Đĩnh mang vẻ mặt cầu xin giữ chặt cánh tay Thẩm Hiên, nhỏ giọng nói: “Bà hàng xóm của cậu chửi ác thật, không lẽ tôi chết chắc rồi?”

Thẩm Hiên yên lặng nhìn hẩn một cái, nhẹ giọng trả lời: “Không, bây giờ cậu chưa chết được đâu, đi đập bả một cái đi.”

Làm vậy bà ta sẽ không chửi nữa?

Tôn Đĩnh nửa tin nửa ngờ liếc Thẩm Hiên, sau đó chạy tới, thừa dịp bác gái còn chưa kịp phản ứng, tiến lại đá một cái.

Trong hành lang thoáng chốc lặng ngắt như tờ.

Bác gái mở to mắt như không thể tin được nhìn hẩn, sau đó cười dữ tợn: “Tên nhóc, có giỏi thì đừng chạy, ngày mai bà bảo con trai lớn, con trai nhỏ, con thứ ba, con thứ tư, con thứ năm cùng chồng bà đánh chết mày.”

Sau đó ‘gầm’ một tiếng đóng cửa lại.

Tôn Đĩnh: ...

Thẩm Hiên thông thả mở miệng: “Giờ này cậu mới thật sự chết chắc nè.”

Tôn Đĩnh: “Bạn thân à, chẳng lẽ tôi mượn tiền cậu chưa trả sao?”

Thẩm Hiên: “Không, chỉ là nhìn mặt cậu là thấy bức bối. Mà khuya vậy còn chạy đến đây làm gì vậy?”

Tôn Đĩnh lúc này mới như sự nhớ lại đều gì, sắc mặt bỗng chốc trắng bệch, vội vã chen vào cửa.

“Thẩm Hiên cậu phải giúp tôi. Trong ký túc xá có chuyện kỳ quái lắm. Mấy đứa chung phòng đều trốn ra ngoài hết rồi, tôi thật sự không còn chỗ nào để đi nữa.”

Nhà của tôi mới thật sự là chỗ kỳ quái đây đây này_____

Thẩm Hiên im lặng nhìn việc không liên quan đến mình, cậu đã sớm ôm Tiểu Duẫn vào phòng Thủy Triết, liền chuyển hướng hỏi Tôn Đĩnh: “Bây giờ cậu bình tĩnh một chút, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Tôn Đĩnh nuốt một ngụm nước bọt mới mở miệng nói: “Tôi cảm thấy rằng, là có quỷ.”

13. Chương 13

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Có truyền thuyết cho rằng người chết rồi sẽ hóa thành quỷ. Tinh khí của họ sẽ trả về trời, cơ thể trả về đất, máu trả về nước, mạch trả về sông, âm thanh trả về sấm, hành động trả về gió, mắt trả về ngày rằm, cốt trả về cây, gân trả về núi, răng trả về đá, mỡ trả về sương, tóc trả về cỏ, hơi thở trở thành vong linh về nơi âm phủ. (mớ lung nhùng gì không biết nữa trời ơi)

Theo như cái này thì, quỷ không có gì không qua được, mà trở về còn dùng cái khẩu khí này, chỉ có lệ quỷ, có lẽ khi còn sống là một người đặc biệt ngang bướng_____ haiz, thôi được rồi chuyện xưa bịa nhiều quá không tốt.

Nhưng mà hiện giờ trong phòng có hai thần tiên ở đây, tiểu quỷ bình thường cậu không thèm để vào mắt.

Kính thường liếc nhìn Tôn Đỉnh đang nơm nớp lo sợ, Thảm Hiên tự tin mười phần nói: “Cái này thì có là gì, ngày mai tôi sẽ cùng cậu đi tới trường học, đuổi con quỷ kia ra cho cậu.”

Tôn Đỉnh vội nói: “Thảm Hiên cậu đừng nói càn, nó chính là quỷ đó! Mấy ngày nay chỉ cần tôi ở trong phòng, nhiệt độ liền hạ thấp, còn có âm thanh bình bình pằng pằng, đèn điện thì lúc sáng lúc tối, chuyện quái quỷ gì cũng đều có hết.” Nói đến đây, vẻ mặt hẩn như cầu xin: “Chúng tôi đã đổi ba cái đèn điện rồi, ông chú sửa đèn còn chơi xấu tính đổi cho chúng tôi cái đèn dầu nữa chứ!”

Thảm Hiên: “Tốt quá rồi còn gì, đổi thành đèn dầu thì càng giống quỷ phòng rồi, thôi thì dứt khoát dọn dẹp một phát làm thành khu du lịch đặc sắc luôn đi. Ai vào mà sợ thì thu người đó 100 đồng.”

Tôn Đỉnh: “Trước kia tôi vẫn cho cậu là người có đầu óc, tôi sai rồi. Cậu không phải là người chỉ thiếu đầu óc, mà còn thiếu tâm nhân.”

Hừ hừ, tôi thiếu tiền thiếu đầu óc thiếu tâm nhân, nhưng cái chính là không thiếu thần tiên, có rồi thì đầu không đau, chân không xót, một lần diệt mười con quỷ cũng không thành vấn đề.”

Thảm Hiên vô cùng đắc ý vỗ vai Tôn Đỉnh: “Cậu không cần phải sợ gì cả, tôi lợi hại lắm, vừa đến một cái là quỷ cũng phải nhường đường. Ngày mai tôi theo cậu đi đuổi quỷ.”

Lúc này một âm thanh lạnh lẽo vang lên từ phía sau hai người.

“Tôi không đi.”

Thảm Hiên như bị tạt cho một gáo nước lạnh co rụt cổ, lập tức mở to mắt kinh ngạc nhìn về phía Thủy Triết không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng.

Có một câu nói rất hay rằng, có người nặng như quả núi, có người nhẹ tựa lông hồng, có người đi mà như không đi, có người không đi mà chẳng khác nào đi*.

*Mị mà hiểu câu này nghĩa gì mị chết liền)

Rất không may, cậu thuộc về kiểu người không đi, mà Thủy Triết tạm thời thuộc về cảnh giới không đi mà chẳng khác nào đi. Tổng kết lại một câu, Thủy Triết mà bãi công là hẩn xong đời luôn!

“Anh, anh không thể không đi, nói gì thì nói nhưng chắc chắn Tiểu Duẩn rất thích những chuyện như thế này!”

Thủy Triết nhìn Thảm Hiên nhất thời kích động, tay còn đặt trên vai Tôn Đỉnh, mắt có chút híp lại, trầm mặc nửa này không nói tiếng nào mà quay người đi luôn.

Thảm Hiên im lặng nhìn bóng lưng hẩn, im lặng ngưng nghen.

Chon nên mới nói mấy người cứ im ỉm so với người lả lơi còn còn đáng ghét hơn nhiều, suy nghĩ trong đầu họ không ai có thể đọc được.

Mà quần chúng vây xem Tôn Đỉnh còn chưa rõ chân tướng, còn đưa mắt trông mong nhìn Thảm Hiên: “Cho dù anh ta không đi nhưng cậu đã nắm chắc như vậy rồi, cậu nhất định phải giúp tôi một tay, nếu không 300 đồng tôi thiếu cậu tôi không thể trả cậu được rồi.”

Thảm Hiên lập tức hồi phục tinh thần: “Cậu thiếu tiền tôi hồi nào?”

Tôn Đỉnh ngượng ngừng cười: “Ha ha ha, khoảng một năm trước, không phải vì nghĩ cậu đã quên mà không trả đâu, mà là vì hôm nay muốn cho cậu một kinh hỉ đấy.”

Thảm Hiên: “Tôi có thể bóp chết cậu không?”

Tôn Đỉnh cẩn thận nhích ra sau: “Bóp chết tôi? Rồi cậu tìm ai để đòi tiền đây? 300 đồng này cậu có muốn lấy lại hay không?”

Hừ, không phải chỉ có 300 đồng sao? Đương nhiên là cậu... “Muốn!”

Không còn cách nào khác, ai kêu cậu nghèo quá làm gì chứ? Không có tiền thì con người có khác gì cây cỏ đâu

~Hơn nữa thần tiên cậu cũng có rồi, cự lang cậu cũng đánh rồi, còn sợ gì một tiểu quỷ chỉ biết hạ nhiệt độ, chơi đèn điện chứ?

Vì vậy thiếu niên thiếu tiền, thiếu đầu óc lại thiếu tâm nhân Thẩm Hiên cứ như vậy nhảy lên thuyền giặc.

Trên thực tế, vừa đi vào phòng ngủ của Tôn Đĩnh, cậu đã bắt đầu hối hận.

Cái không khí im ắng thế này, u ám mà tràn ngập quỷ khí, bên ngoài mặt trời rực rỡ chiếu rọi, nhưng thời tiết bên trong lại đối nghịch hoàn toàn, nhiệt độ thoáng chốc giảm xuống không độ, lạnh đến tận xương tủy, làm cho người người ta nổi hết da gà. Thẩm Hiên gian nan nuốt xuống một ngụm nước bọt, miễn cưỡng lấy lại bình tĩnh, kiếm chuyện để nói: “Con quỷ này xem ra rất lợi hại, cậu xem cây xương rồng trên bệ cửa sổ chết héo rồi kìa, chắc chắn là bị nó hút hết sinh khí.”

Tôn Đĩnh nhìn theo ánh mắt cậu, sau đó hồ thẹn gãi đầu: “Cái này, cây xương rồng đó là do mấy ngày trước tôi tưới nước nhiều quá nên nó chết đó.”

Thẩm Hiên: ...

Sinh mệnh ương ngạnh của xương rồng cả quỷ cũng không sợ, ấy vậy mà lại chết trong tay Tôn Đĩnh. Cho nên mới nói, đáng sợ hơn cả quỷ thần, chính là nhân tâm.

Như cảm nhận được có người đến, hơi ẩm trong phòng kịch liệt hạ thấp, thậm chí trên cửa còn bắt đầu động sương trắng. Thẩm Hiên thuận tay lấy cái chăn trên giường bên cạnh quần lên người, hắt hơi mấy cái liên tiếp, nhíu mày nói: “Cậu có ngửi thấy mùi gì kỳ quái không, chẳng lẽ con quỷ kia bắt đầu ra tay rồi?”

Tôn Đĩnh cũng học theo cậu quần chăn lên người, cuộn lại như cái chũm rúc vào trong góc, đưa mắt nhìn về phía Thẩm Hiên, sau đó yên lặng nghiêng đầu sang chỗ khác.

“Tôi cảm thấy không phải. Cái chăn trên người cậu là của lão Vũ đấy.”

Thẩm Hiên: “?”

Tôn Đĩnh: “Hắn ta bị hôi chân...”

Thẩm Hiên: ...

Cậu hận phòng ngủ của nam sinh!

Dùng sức quăng cái chăn trở lại trên giường, Thẩm Hiên cuối cùng cũng nói bão rồi, chỉ lên trần nhà mắng: “Đồ đáng chết, có bản lĩnh thì lộ mặt ra đi! Coi chừng ông đây tát một cái dính vách không xuống được đấy nhé!”

Cái gì, câu chửi này có chút quen? Khụ khụ, dù sao bà hàng xóm cũng không biết, mà con quỷ kia chắc chắn không hiểu gì đâu.

Như đáp lại cậu, trong phòng ngủ đột nhiên xuất hiện một loạt âm thanh, tiếng bước chân, tiếng đồ đạc bị kéo lê.

Thẩm Hiên cẩn thận bước vài bước ra cửa, giữ chặt tay áo Tôn Đĩnh. Cánh cửa nặng nề đóng lại, trong phòng lập tức vang lên tiếng kêu, mấy cái ghế giống như không chịu được sức nén, phát ra âm thanh lộp cộp.

Rắc~!

Một cái ghế bị đè thành mảnh vụn.

Thẩm Hiên nhắm mắt lại, say đó quay đầu liếc Tôn Đĩnh: “Cậu không phải chỉ nói đèn điện bị hư, độ ẩm hạ thấp, rồi phát ra tiếng động này nọ sao? Chuyện này là như thế nào?”

Tôn Đĩnh vô tội trả lời: “Không phải tôi còn nói thêm câu ‘chuyện quái quỷ gì cũng đều có hết’ sao, cái này tương đương với im lặng tuyệt đối.”

Đối mặt với đồng bọn như heo thì có thể nói gì?

Thẩm Hiên yêm lặng nhìn cái ghế đã hy sinh tính mạng, nói: “Bây giờ tôi muốn bỏ mặc cậu cho cậu im lặng tuyệt đối luôn.”

14. Chương 14

Vào thời khắc nghìn cân treo sợi tóc, bình thường người ta đều sẽ tìm ra hướng giải quyết, chỉ cần tỉnh táo một chút thì không có gì đáng sợ.

Thẩm Hiên hít một hơi thật sâu, nhìn hài cốt của cái ghế nằm dưới đất, lại ngấm ngĩa bốn phía, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng.

Tuy con quỷ đã đóng cửa chính rồi, nhưng nó quên đóng cửa sổ!

Quả nhiên trời không tuyệt đường người!

Vì để tránh kinh động đến con quỷ kia, cậu cố sức nghiêng người nói với Tôn Đỉnh: “Thấy cái cửa sổ kia không? Tôi đếm một hai ba, chúng ta cùng lao ra đó.

Tôn Đỉnh sững sốt một chút, kéo Thẩm Hiên lại: “Chờ chút.”

Thẩm Hiên trợn mắt trắng: “Thời khắc mấu chốt, ra ngoài rồi nói sau.”

Tôn Đỉnh: “Nhưng mà...”

Thẩm Hiên dùng sức bỏ tay hấn ra: “Kế hoạch này chỉ có liều mạng mới đạt được. Còn do dự cái gì, cậu có muốn sống hay không? Im miệng làm việc đi.”

Dưới tình huống này, bởi vì thần kinh giao cảm kích thích, con người sẽ xuất hiện xúc động mãnh liệt, tuyến thượng thận sinh ra lượng lớn hóc-môn, làm cho huyết áp lên cao, lực cơ bắp tăng lên, chạy trốn đặc biệt nhanh, nhảy đặc biệt cao. Cho nên vừa nói xong câu đó, Thẩm Hiên đã phát huy sức mạnh vượt xa người thường, vội chạy ra ngoài, một chân đã thò ra khỏi cửa sổ, một mặt còn quay đầu lại chỉ tiếc rên rết không thành thếp nhìn Tôn Đỉnh còn há hốc mồm không chịu nhúc nhích.

“Mau lên đi!”

Tôn Đỉnh trầm mặc một thoáng, mới nhắc nhở: “Thẩm Hiên, phòng của tôi ở lầu sáu...”

Thẩm Hiên: ...

Là do trí nhớ cậu kém chứ không phải bị dọa sợ đến ngu người!

Từ lầu sáu nhìn xuống, cảnh vật bên dưới đều nhỏ đi rất nhiều, bên trong bồn hoa chỉ còn thừa thớt mấy cây, con đường xi măng chật hẹp đang phản xạ lại ánh nắng___ ngã lên đó chắc chắn là đi luôn, máu me sẽ tràn ra một mảng lớn cho coi.

Nuốt từng ngụm nước bọt, Thẩm Hiên cẩn thận đem chân thu vào trong, nhưng đằng sau lại thành linh xuất hiện một lực rất mạnh đẩy cậu ra ngoài.

Hỏi: Với gia tốc là $9,8\text{m/s}^2$ từ lầu sáu rơi xuống, Thẩm Hiên sẽ vỡ thành mấy mảnh?

Tuyệt đối là biến thành thịt nát luôn!

Nhìn thấy càng ngày càng gần mặt đất, Thẩm Hiên vẫn hiện lên vẻ ngang bướng, trong đầu nháy mắt đã hiện lên vô số hình ảnh.

Cậu cố hết sức mới được ba cho phép thàng sau về nhà, được ăn thịt kho tàu đặc biệt do ba làm, bây giờ không còn nữa, thật sự là thiệt chết luôn.

Còn có hai bao cá khô, cậu sợ Tiểu Duẩn ăn nhiều không tốt cho bụng, cho nên đem giấu rồi, lỡ như để quá hạn sử dụng, thật sự quá thiệt.

Tên khốn Thủy Triết cứ suốt ngày vênh mặt hást hàm sai bảo cậu bằng cái giọng lạnh băng đó, cậu còn chưa kịp phản kháng một lần nữa, cái này cũng quá thiệt thòi rồi.

Tiểu thuyết anime vẫn chưa xem hết, kỳ nghỉ dài hạn còn chưa kịp xả...

Vừa nghĩ tới đây, lại thấy mình sắp chết rồi, quá thiệt thòi rồi.

Cậu còn muốn sống thêm năm ngàn năm nữa mà!

Tuyệt vọng nhắm mắt lại, Thẩm Hiên cảm thấy mặt bị gió tạt đau rát, một đường rơi thẳng xuống dưới.

Rơi một giây.

Rơi mười giây.

Rơi một phút.

Ồ dờ mờ sao tới bây giờ còn chưa chạm đất? Có chết hay không nói luôn một tiếng đi!

Nhìn không được mở mắt ra, Thẩm Hiên lại phát hiện mình đang ở giữa không trung, gương mặt lạnh lùng của Thủy Triết đang kề sát cậu.

Thẩm Hiên ngẩng nhìn trái phải một vòng, sau đó quyết đoán lấy tay che mặt lại.

Thủy Triết: “Làm gì đó?”

Thẩm Hiên: “Ký túc xá có cameras, anh là thần tiên nên bay giữa không trung thế này không sao, nhưng nếu tôi để cục quốc an phát hiện thì không phải bị bắt đi sao?”

Thủy Triết trầm mặc một thoáng, thò tay nắm lấy eo cậu, một giây sau bọn họ đã trở về căn phòng ma quái lúc nãy.

Tôn Đỉnh thấy Thẩm Hiên đã bị rơi xuống bỗng chốc lại trở về, kích động đi tới nhéo nhéo mặt cậu. Thẩm Hiên hất tay hấn ra, giận dữ nói: “Làm gì đó?”

Tôn Đỉnh ngại ngùng cười cười: “Tôi tưởng cậu đã vinh quang hy sinh rồi biến thành quỷ, sau đó quyết định trở lại đấu ba trăm hiệp với con quỷ trong phòng chứ.”

Thẩm Hiên im lặng một hồi rồi chỉ chỉ thủy Triết: “Không cần quỷ nữa, có thần tiên rồi!”

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, từ khi Thủy Triết xuất hiện, quỷ khí âm u trong phòng liền tán hết.

“Cậu nói cậu là thân thích của thần tiên?” Tôn Đỉnh càng hoảng sợ hơn, con mắt radar quét nhìn Thủy Triết một lần, mới khép miệng lại, cười ngây ngô gãi đầu: “Với loại tình huống như vậy mà còn có thể cứu cậu lên...”

“Hừ hừ, hâm mộ à.” Thẩm Hiên tốt rồi nên vết sẹo cũng quên đau, lập tức đắc chí: “Nhưng hâm mộ cũng vô dụng.”

“Lần nào cậu cũng xằng bậy như vậy?”

“Cậu quản nhiều thế...” Thẩm Hiên nói đến một nửa mới phát hiện câu kia là Thủy Triết nói, vội vàng cãi lại: “Tôi không có xằng bậy.”

Thủy Triết nheo mắt, tức giận tích lũy nơi đáy mắt, giọng nói rét lạnh như dao cắt nhưng giọng điệu vẫn bình thản làm người khác ớn lạnh: “Cậu không để ý đến mạng của mình thì lần sau tôi không cần phải cứu cậu làm gì.”

Lần đầu tiên Thẩm Hiên nhìn thấy hấn tức giận như vậy, bỗng nhiên nở nụ cười: “Này, Thủy Triết, tôi có thể hôn anh một cái không?”

Sau khi Thẩm Hiên đi ra ngoài, Thủy Triết vẫn còn đứng trong phòng ngây ngốc một hồi, sau đó lại không yên lòng chạy đi tìm, tới nơi lại chứng kiến cảnh nghìn cân treo sợi tóc như vậy, lửa giận trong ngực bỗng chốc bùng lên, lại bị Thẩm Hiên nói một câu không đầu không đuôi như vậy dập tắt, lại ngây ngốc đứng một chỗ.

Thẩm Hiên không đợi Thủy Triết đáp lời, một phát kéo vạt áo hấn, kiễng chân, như chuồn chuồn lướt nước hôn lên môi hấn một cái, liền vội vàng lùi lại vài bước, trong lòng có chút thấp thỏm nhìn đối phương.

Nhất thời xúc động, Thủy Triết sẽ không đánh cậu đâu...

Sau một phút cậu lại bị hung hăng áp lên tường, Thủy Triết tiến về trước, ngón cái đảo qua trên môi Thẩm Hiên, sau đó khồng chế hai tay cậu. Khác với Thẩm Hiên, môi lưỡi mềm mại của hắn cực kỳ có tính xâm lược, trực tiếp thô bạo luồn vào khoang miệng Thẩm Hiên, mạnh bạo làm đầu lưỡi cậu cảm thấy đau đớn.

Không biết từ khi nào, hắn lại thích ăn cơm cùng một người, nghe cậu nói mấy việc lông gà vỏ tỏi không đầu vào đầu,

Không biết từ lúc nào, buổi tối hắn sẽ bật đèn, yên lặng chờ người đó trở về,

Không biết từ lúc nào, hắn bắt đầu lo lắng cho người đó,

Không biết từ lúc nào, hắn đã quen với sự tồn tại của người đó, nếu không có người đó, trong lòng hắn sẽ cảm thấy đau.

Thẩm Hiên vì áp lực mà thở gấp, cảm thấy nhiệt độ cơ thể ngày càng cao, tim đập ngày càng nhanh, huyết dịch toàn thân dường như dồn hết lên não, thế giới xung quanh đã có chút không rõ ràng, đợi đến khi Thủy Triết buông cậu ra, cậu đã có chút ngu ngơ, hai mắt ngơ ngác, ánh mắt tan rã dựa vào tay đối phương.

“Tôi...anh...”

Thủy Triết nhìn thẳng vào cậu, con mắt đen phản phát rất nhiều màu sắc: “Tôi thích cậu.”

“Ừ.” Thẩm Hiên nhỏ giọng lên tiếng, mặt có chút đỏ lên, nghiêng đầu nhìn sang một bên, lại phát hiện Tôn Đỉnh đang nằm ngay đơ bên cạnh, liền có phản ứng chạy qua.

Xong đời, đừng nói là vừa rồi bị con quỷ kia hại nha.

Thẩm Hiên đi nhanh tới, vỗ vỗ mặt mặt hắn, lo lắng nhìn về phía Thủy Triết: “Cậu ta sao vậy?”

“Không có gì, chỉ là vừa rồi hắn cản trở quá nên cho hôn mê rồi.” Thủy Triết chuyển lực chú ý sang người nào đó, nguy hiểm nheo mắt lại, khí lạnh dâng lên bốn phía: “Sẽ tỉnh lại.”

Vốn là lập tức sẽ tỉnh, nhưng bây giờ thì cho hắn ngủ thêm vài ngày nữa luôn.

15. Chương 15

Lại nói đến con quỷ kia, lâu như vậy nhưng tại sao một chút phản ứng cũng không có? Ngay cả Tôn Đỉnh đang nằm đó cũng là do Thủy Triết làm hôn mê, chẳng lẽ nó chạy rồi?

Thẩm Hiên yên lòng, nhưng lại nhớ đến tên thủ phạm đã suýt chút hại chết mình, hừ hừ, nếu để tao tìm được, cho mày thử Mãn Thanh thập đại cực hình một lần luôn.

Meow

~Tiếng mèo kêu trong góc kéo lực chú ý của Thẩm Hiên quay về.

Tiểu Duẫn bò rạp dưới đất, vênh cái mõng nhỏ, hai lỗ tai xù lông cảnh giác dựng thẳng, bắt đầu... dùng mũi đánh hơi thăm dò xung quanh, cái mũi hồng nhợt hít hít, dường như xác định không có uy hiếp, liền có chút hưng phấn mở tròn mắt, nhanh nhẩu bổ nhào về trước.

Giống như bắt được cái gì, mèo nhỏ hưng phấn dựng thẳng đuôi. Nó sờ sờ vật đó một hồi, lại xoay người hấp tấp lẩn qua lẩn lại trước mặt Thẩm Hiên cầu vuốt vuốt.

Đúng vậy, tên Thủy Triết đó làm sao có thể bỏ Tiểu Duẫn ở nhà một mình được chứ.

Thẩm Hiên ôm nó lên, gãi gãi bụng, đánh chính ngôn thuận ăn đậu hủ.

Tiểu Duẫn như đang ngậm thứ gì đó trong miệng, còn thân mật đẩy ngón tay Thẩm Hiên, đặc ý đẩy đồ vật trong miệng đến trước mặt cậu.

Thẩm Hiên yên lặng vuốt đầu nó, khoe miệng không tự giác giật một cái.

Cái gì cũng không có, chẳng lẽ nó có bộ đồ mới nào của hoàng đế, chỉ có người thông minh mới có thể xem được*?

“Bộ đồ mới của hoàng đế” là truyện thiếu nhi

Cục bông nhỏ còn cho rằng cậu đang chơi cùng mình, kêu một tiếng mềm mại, phối hợp lộ ra cái bụng nhỏ hồng hồng, cọ đầu lên cánh tay Thẩm Hiên, cái đầu lấm lông bị nó cọ một hồi rồi thành một cục.

Thủy Triết bên cạnh nhướn mày: “Duẩn nhi, không được ăn đồ bày bạ, nhả ra mau.”

Thân thể mèo nhỏ cứng lại một thoáng, lập tức chậm rãi ngẩng đầu nhìn Thủy Triết, không nói không rằng, chỉ một mực mở đôi mắt to tròn đen láy làm dạng túi thân, làm cho người ta cảm thấy một khi đã khi dễ nó chính là tự tích nghiệp chướng nặng nề.

Đáng tiếc Thủy Triết không để cho bản thân bị nó xoay vòng vòng, mặt lạnh vươn tay bắt lấy Tiểu Duẩn, một tay lấy đồ trong miệng nó ra, ném xuống sàn nhà.

Cái này, người ta diễn trên TV còn phải có đạo cụ đằng hoàng, còn hai cha con nhà này không có gì mà cũng diễn sâu kinh khủng, diễn xuất thật tốt... Nhưng không đúng, trước giờ Thủy Triết luôn là một người đáng tin tưởng, thứ mà cậu không nhìn thấy, chẳng lẽ là cái con quỷ hung hăng cần quấy kia?

Thẩm Hiên trong nháy mắt như bị đông đá.

Vì cậu không có mắt âm dương, nên không thể nhìn thấy nó sao?

Nhìn theo động tác của Thủy Triết, trên mặt đất vang lên một âm thanh rầu rĩ, như là có cái gì đó ngã xuống, sau khi sương mù tan đi mới chậm rãi hiện ra hình dáng của vật đó, từng chút từng chút trở nên rõ ràng... chính là một con thỏ trắng đang lườm bọn họ bằng đôi mắt đỏ rực, bốn chân ngã chống vó trên đất, cái bụng tròn lộ hết cả ra. Thân hình con thỏ này nhỏ hơn so với thỏ bình thường không ít, chỉ lớn cỡ một bàn tay, lông lá xù lên thành một cục tròn vo, hèn gì cả Tiểu Duẩn mà cũng có thể ngậm trong mồm.

Phát hiện dường như Thẩm Hiên có thể nhìn thấy mình, trong mắt nó bỗng chốc hiện lên vẻ vui mừng, lập tức cố gắng lật người lại, lỗ tai run rẩy chuyển về một phía_____sau đó bị người không chút lưu tình túm lỗ tai nhấc lên.

“A, là một con thỏ à.”

Thỏ con dùng sức vùng vẫy, nhưng tiếc là một chút sức bé nhỏ của nó không ảnh hưởng gì đến người đó. Sơn Vũ cười đến mặt mày hớn hở, tay cầm con vật nhỏ không có ý buông ra, thậm chí còn dùng sức quơ quơ, hai chân sau của thỏ con xò ra, đôi mắt ngấn nước có từng vòng từng vòng như nhang muỗi, cố gắng lắc đầu mới hồi phục lại tinh thần.

Sơn Vũ mỉm cười, tiếp tục quay vòng vòng.

Thỏ con: (@ @)

Thẩm Hiên: ...

Thủy Triết:...

Tiểu Duẩn: Meow

~Thỏ con giống như bị sỉ nhục sâu sắc, Thẩm Hiên nhìn nó đến khí lực giãy dụa cũng không có, mới mở miệng hỏi: “Sao cậu lại xuất hiện ở chỗ này?”

“Tôi?” Sơn Vũ cong khóe môi: “Đương nhiên là đến xem kịch vui rồi.”

Thẩm Hiên: “Nhưng kịch đã hết từ lâu rồi, cậu xem cả tên đầu sỏ gây chuyện cũng bị cậu tóm trong tay đùa giỡn rồi kìa.”

Sơn Vũ ghét bỏ nhìn con thỏ: “Tôi không phải đến xem cái này. Thủy Triết vất vả lắm mới tìm được người trong lòng, hẳn là một trong số ít những bạn tốt của tôi, đương nhiên tôi phải đến hiện trường xem một chút chứ.”

“Chỉ là bạn bình thường.” Núi băng lên tiếng, hàn khí bốn phía, chém đinh chặt sắt.

“Thủy Triết anh là đồ đàn ông phụ tình! Anh dám bạc tình bạc nghĩa với người bạn tốt như tôi sao? Tôi thật đau lòng quá mà!” Sơn Vũ lập tức bày ra bộ mặt đáng thương, nhưng tiếc rằng phối hợp với con thỏ đang choáng váng đầu óc trong tay lại đặc biệt không có sức thuyết phục. Có lẽ cậu cũng phát hiện ra điểm này, lén lút quăng con thỏ qua một bên để hủy diệt chứng cứ, giấu tay ra sau bày bộ dáng ‘tôi không làm gì cả.’

Con thỏ đáng thương cuối cùng cũng thoát nạn, nó hít hít mũi, nước mắt chỉ chực trào ra, cẩn thận từng li từng tí vươn móng vuốt định chạy trốn, nhưng vẫn còn chóng mặt nên chân trái vấp chân phải, ‘bịch’ một cái té đập mặt xuống đất.

Tiểu Duẩn meo một tiếng, dùng móng vuốt nhỏ bịt mắt lại.

Thẩm Hiên nhìn về phía Sơn Vũ, dùng ánh mắt biểu đạt: Cậu là đồ không có nhân tính.

Sơn Vũ ho khan vài tiếng, nói: “Không sao đâu, tuy nó chỉ là một tiểu yêu mới thành tinh mấy tháng, nhưng quăng mấy cái như vậy không chết được đâu.”

Những lời này làm Thẩm Hiên cảm thấy rất hiếu kỳ.

“Thứ này vốn không phải quý, mà thành tinh sao? Nhưng tại sao lúc này tôi không nhìn thấy nó.”

Sơn Vũ chỉ tay về phía Thủy Triết, cười nói: “Nếu không phải Thủy Triết thương tình cho nó một chút tiên khí thì bây giờ cậu vẫn chưa nhìn thấy nó đâu. Tu vi của nó quá thấp, nên tôi mới thấy kỳ quái, rõ ràng chỉ với tu vi như vậy nhưng tại sao nó lại mạo hiểm quấy phá, phải biết rằng miễn cưỡng tốn quá nhiều yêu lực sẽ có thể vì cạn tinh nguyên mà chết.”

Cho nên mới nói, đây là dùng tính mạng để làm chuyện ác sao? Nhân vật phản diện có yêu vai phạm tội của mình đến như vậy không?

Sau một hồi lâu, tiểu yêu quái đã hết chóng mặt, thừa dịp không có chú ý tới nó, một đường chạy đến bên Tôn Đình đã ngất xỉu, an tâm nằm xuống cạnh bên hắn.

Sơn Vũ kinh ngạc mở to hai mắt: “A, chẳng lẽ là...” Sau đó bày ra vẻ mặt hiểu rõ mỉm cười.

Là cái gì? Người chỉ nói được một nửa rồi im luôn là rất xấu xa!

Thẩm Hiên hoảng sợ nhìn thấy tiểu yêu quái đang nằm bên cạnh bàn xấu của mình, lại thấy nó không làm hại đến Tôn Đình cũng yên tâm phần nào, nhưng trong lòng có chút nghi ngờ, lại nghe lời Sơn Vũ nói...

Nhưng cậu không đủ lớn gan để nắm cổ áo Sơn Vũ tra hỏi, đành phải quăng cho Thủy Triết một ánh mắt cầu cứu.

Nhận được tín hiệu cầu cứu của Thẩm Hiên, Thủy Triết nhịn không được đưa tay xoa đầu cậu, còn được một tác lần một thước mà vô vô: “Cậu có thể tự mình hỏi.”

Ấy, tôi đâu phải Tiểu Duẩn nhà anh đâu, còn có thể tìm ra yêu tinh, bắt tôi chính mình hỏi tên đó? Hỏi xong thì không còn thấy xác luôn.

Thẩm Hiên im lặng nhếch miệng, phát hiện tiểu yêu quái đang nằm một bên run rẩy lỗ tai, trông bộ dạng như đang nghi ngờ gì đó.

“Thủy Triết, anh lại chuyển tiên khí cho tên yêu quái này rồi hả? Hào phóng quá vậy.”

Sơn Vũ đứng một bên thâm ý cười xấu xa.

Thẩm Hiên lúc này mới chậm chạp phản ứng, thì ra Thủy Triết muốn cậu tự hỏi tiểu yêu quái.

Cậu tiến về trước một bước, con thỏ liền nhảy lên, nghiêm túc tròn tròn con mắt đỏ ngầu, muốn đem Tôn Đình chắn ở phía sau. Nhưng mà bởi vì thân thể nó quá ư là nhỏ nhắn đáng yêu, nên hoàn toàn không thể như nguyện.

“Đừng tới đây, tình địch.”

Thẩm Hiên: ...

Mày nói ai là tình địch! Anh đây không có hứng thú với thờ.

Chờ một chút, chẳng lẽ ý nó là...

Thẩm Hiên ngây ngốc nhìn Tôn Đĩnh, cảm thấy thể giới quan của mình bị phá vỡ rồi.

Thật đáng sợ, vì cái quái gì mà năm nay từ yêu quái đến thần tiên đều chạy đến đây hết? Chẳng lẽ tiên giới đã lung lổ rồi?

“Tôi và Tôn Đĩnh không có gì cả, thật đó.”

Tiểu yêu quái dựng thẳng lông tai, run rẩy: “Ai thêm tin người. Mỗi ngày ta đều ở cạnh Tôn Đĩnh, mỗi ngày đều khiến cậu ấy chú ý ta, nhưng cậu ấy chưa từng liếc mắt đến ta một lần. Nhưng hôm nay Tôn Đĩnh lại ôm người một cái, ngay trước mặt ta đấy!”

Cho nên chân tướng mà ác quỷ khuấy phá là như vậy sao? Cái gì mà ôm một cái, nhờ bị mày hù mới thành ra như vậy đó!

Thẩm Hiên cảm thấy một bầu thảo nê mã đang lao nhanh ra, vì vậy sau khi trầm mặc hồi lâu mới nói chuyện: “Thật ra Tôn Đĩnh không hề nhìn thấy mày...”

Sấm sét rền vang.

Tiểu yêu quái trong nháy mắt cứng lại.

“Không nhìn thấy?”

Thẩm Hiên gật đầu: “Không nhìn thấy. Hơn nữa còn cho rằng mày là ác quỷ nữa.”

Tiểu yêu quái đang dựng thẳng lông tai thoáng cái cúi người, xung quanh dâng lên hơi thở phiền muộn, quay lưng đi, lẩm bẩm: “Không thấy được, không thấy được, cậu ấy còn xem ta là quỷ...”

“Một lát nữa sau khi tiên lực của Thủy Triết đã dùng cạn, thì phạm nhân đều không thể thấy mày.” Sơn Vũ tàn nhẫn cho nó một mũi tên cuối cùng.

Tiểu yêu quái ngã xuống đất không dậy nổi.

Tiểu Duẩn nhảy xuống từ trong ngực Thủy Triết, chạy vội tới bên cạnh nó, dùng móng vuốt chọt chọt, tiểu yêu quái tức giận một tay hất nó ra. Tiểu Duẩn lại hào hứng dâng trào, vui vẻ vỗ móng vuốt tới, tiểu yêu quái tiếp tục hất ra. Một đĩa trắng một đĩa đen, hai cục bông tròn vo khiến người ta yêu chết đi được.

Thẩm Hiên: ...

Cậu cảm thấy, tuyệt đối là Tôn Đĩnh bắt cóc quỷ vị thành niên, à không đúng, là yêu quái vị thành niên mới đúng.

Chẳng qua nếu cứ để như vậy quả thật không tốt, hơn nữa có vẻ chuyện này rất thú vị.

Thẩm Hiên đề nghị: “Nếu chúng ta không thể giúp nó, thì ít nhất cũng phải để chó nó và Tôn Đĩnh gặp mặt một lần, để cho cậu ta tự mình quyết định có muốn như vậy hay không.”

“Nhưng nếu như bạn của cậu đồng ý? Chẳng lẽ phải bắt Thủy Triết cung cấp tiên khí có nó hoài sao?” Sơn Vũ nheo mắt lại, cười âm hiểm: “Tôi có một vật, có thể giúp được, nhưng mà...”

Thủy Triết lạnh lùng đảo mắt qua: “Nói.”

Sơn Vũ bất đắc dĩ liếc hắt: “Anh vẫn không có một chút thú vị gì cả, Tiểu Hiên so với anh còn thú vị hơn nhiều. Được rồi, tôi có thần dược, công hiệu vô cùng, chỉ cần một viên là đủ rồi, cho con yêu quái này ăn hết, tu vi liền tăng lên gấp bội, như thế là có thể để phạm nhân nhìn thấy được rồi.”

Tốt như vậy thật sao? Nghe sao giống mấy cái quảng cáo lừa tình quá vậy?

Thẩm Hiên nhin không được mở miệng hỏi: “Cái thuốc này có thành phần ra sao? Sản xuất ở đâu? Còn nữa, ngày sản xuất và hạn sử dụng thế nào?”

Sơn Vũ: ...

Thẩm Hiên: “Tôi sợ bị thực phẩm trên chỗ mấy người lừa bịp...”

Thủy Triết nhìn bộ dáng bất đắc dĩ của Thẩm Hiên, vươn tay ra. Thẩm Hiên theo phản xạ che đầu mình, không ngờ lại bị Thủy Triết néo mặt.

“Là đan dược nên không có vấn đề.”

Thẩm Hiên vẫn hiện vẻ ngang bướng: “Không có gì thì tốt, nhưng anh có thể buông tôi ra trước không?”

Thủy Triết lạnh mặt, dùng sức ôm Thẩm Hiên vào ngực.

“Bắt được cậu, tôi sẽ không buông tay.”

Sơn Vũ nhìn một hồi, bỗng nhiên cong môi, cười nói: “Dược của tôi không phải muốn cho là có thể cho nha.”

Thẩm Hiên chui ra từ trong ngực Thủy Triết: “Có điều kiện gì?”

“Tôi vừa mới nghĩ ra điều kiện rồi.” Sơn Vũ cười nói: “Tôi rất thích Thủy Triết, bây giờ cũng rất thích Tiểu Hiên, nếu các người cùng nhau một chỗ, tôi sẽ rất buồn. Hay là cũng cho tôi ở chung?”

Thẩm Hiên: ...

Cậu phải đánh chết tên này, hay là đập chết, hay là cắn chết nhỉ?

“Không được.” Thẩm Hiên cùng Thủy Triết hai miệng một lời.

“Có thể!” Một âm thanh khác tham gia vào. Tiểu yêu quái vừa đáp lời đã nhảy tới, lớn tiếng biểu đạt ý kiến của mình. Sau đó bị Thủy Triết nắm lên, nhanh gọn quăng ra cửa sổ.

“Meo meo?”

Tiểu Duẩn không có bạn chơi, tiếng kêu mềm mại chứa đựng tủi thân và khó hiểu, nhìn xem bốn phía, ừm, cha cùng với phạm nhân ca ca dính cùng một chỗ, chen chân vào là chuyện không thể. Người bên cạnh đang cười tùm tùm kia, xem bộ dáng có vẻ rất tốt, có thể chơi chung

~Vì vậy nó chậm rãi di chuyển đến bên chân Sơn Vũ, nhẹ nhàng cọ cọ mấy cái, ngẩng đầu.

Ôm một cái

~“Sao?” Sơn Vũ sững sốt một chút, sau đó xoay người bế Tiểu Duẩn lên, khoe miệng cong cong: “Con trai của Thủy Triết quả nhiên rất đáng yêu. Các người đã không muốn thì thôi, giờ tôi đã đổi dạ rồi.”

Đưa Tiểu Duẩn lên trước mặt, Sơn Vũ hỏi: “Con mèo nhỏ này, có thể làm nàng dâu nuôi từ nhỏ của tôi được không?”

Tiểu Duẩn thấy có người chơi với nó, hoàn toàn không nghe được Sơn Vũ đang nói gì, chỉ tự meo meo một mình.

Đưa lên cao, đưa lên cao!

“Được, quyết định vậy đi. Một nhà bốn người ở chung rất tốt nha.”

Định em gái cậu!

Một nhà bốn người tu tiên, bây giờ nhất định phải dùng bạo lực gia đình.

Vì vậy phòng ngủ vốn đã là một đồng bệ bỗng lại phát triển theo hướng một đồng cang bệ bỗng.

Tiểu Duẩn ngoan ngoãn ngồi một bên, cái đuôi cuộn tròn quanh thân thể, yên tĩnh nhìn xem cảnh gà bay chó chạy.

Chú kia thật tốt nha, không chỉ chơi chung với nó, mà còn có thể chơi chung với cha và phạm nhân ca ca, Tiểu Duẩn thích rồi đó, Meow.

Vì vậy, kết thúc một nhà bốn người, hạn mãn.

Cảm nghĩ của tác giả: Cuối cùng cũng hoàn rồi, tuy kết thúc hơi vội vàng, nhưng cũng xem như không lừa bịp mọi người rồi. (tuyệt đối là lừa bịp, tự cổ chí kim đã xác định lừa bịp là đúng đắn mà!) Hoàn rồi tung hoa

~Cảm nghĩ của editor: Kết hăng bomera! Mà thôi, cuối cùng cũng xong rồi, ngủ nghỉ khỏe chuẩn bị hồ mới. Cảm ơn mọi người đã đọc, hẹn gặp lại ở 1976, hy vọng truyện sau này không bị chôn lòi khúc cuối nữa

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-nuoi-meo>